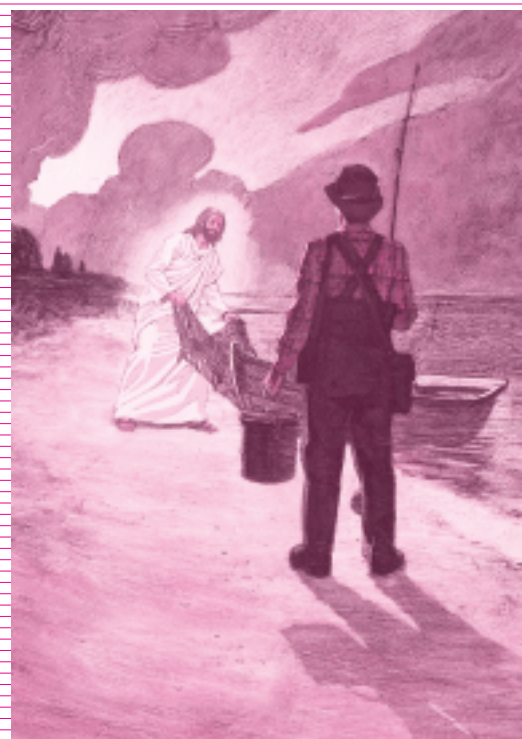

Biserica și evanghelizarea

- Thomas E. Trask **Interviu cu John Lindell** 1
*Priorități Penticostale - Cheia unei Biserici Vibrante ,
 în Creșterea.*
- Charles T. Crabtree **Secretul construirii unei biserici
 câștigătoare de suflete** 2
*Într-un fel, a câștiga suflete ar trebui să fie o bucurie
 nu o trudă; o pasiune, nu o obligație;
 o emoție, nu o povară.*
- Sam Farina **Cum să-ți faci CHEMAREA la
 pocăință eficientă** 9
*În momentul crucial al deciziei, lucrul cel mai
 important ți de preșeste: să aștepți, să pledezi,
 să convingi, să impulsionezi ți să încurajezi,
 ca să nu pierzi salvarea.*
- Randy Hurst **Pastorul Evanghelist** 12
*Înainte ca un pastor să poată motiva biserica
 să meargă în afară, trebuie el mai întâi să ofere
 un model în evanghelizare.*
- Gary J. Oliver **Dezvoltarea unei lucrări de slujire
 a familiei pentru biserica ta** 14
*Având în vedere importanța locului lui Dumnezeu
 în relațiile sănătoase, o întrebare logică este: Care
 e rolul bisericii în construirea familiilor puternice?*
- William P. Farley **John Bunyan:
 Credinciosul cărpaci din Bedford** 19
Cine a fost John Bunyan ți ce putem învăța din viața lui?

De asemenea, înăuntru

- Stanley M. Horton **Îmi voi zidi Biserica** 22
- Richard D. Dobbins **Rezolvarea conflictelor din biserică
 în mod creativ (Partea IV)** 24
- James K. Bridges **Spiritul mercenar** 26

Mărturia curajoasă de care credincioșii Români au dat dovadă de-a lungul deceniilor de persecuție religioasă a însemnat un curaj dumnezeiesc și a fost un model pentru comunitatea creștină din întreaga lume.

Cu o istorie atât de profundă este tentant să continui să te uiți în urmă la „trezirile de odinioară“. Eu cred, oricum, că Dumnezeu ne cheamă să ne uităm înainte. Cred că ne cheamă să căutăm fața Lui pentru o nouă dorință de a câștiga sufletele pierdute.

Cum putem atunci să atingem următoarea generație cu Evanghelia? Cum putem atinge mulțimile de oameni de pe străzile orașelor și satelor noastre? Cum putem să le arătăm că biserică nu este doar o tradiție, ci este un centru vibrant, un loc unde găsești vindecare și izbăvire? Răspunsul la multe din aceste întrebări poate fi găsit în paginile acestei reviste, în timp ce citim fiecare articol într-un spirit de rugăciune.

O biserică nou-testamentală nu trebuie să fie doar una care se adună, ci trebuie să fie și una care se împrăștie. În întreaga lume evanghelizarea pentru câștigarea de suflete s-a schimbat de la evanghelizarea în masă la cea personală. Ca și lideri, chemarea noastră este să împărțim lucrarea de reconciliere cu întreg trupul lui Cristos, dând

drumul evanghelistului din spatele amvonului în biserică. Îndemnul din Efeseni 4:11 și 12 este că noi trebuie să-i echipăm pe TOȚI credincioșii cu uneltele necesare ducerii mesajului dragostei lui Dumnezeu. Pavel scrie: „Și El a dat pe unii apostoli, pe alții proroci, pe alții evangheliști, pe alții pastori și învățători; pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire pentru zidirea Trupului lui Cristos.“

Astăzi bisericile pentecostale din România experimentează o creștere fără precedent. Congregațiile de peste tot din România se întâlnesc înainte de fiecare serviciu religios pentru un timp special de rugăciune. Acest zel sfânt, împreună cu informația din aceste articole, poate aprinde în inimile fiecăruia o nouă pasiune pentru cei pierduți. În schimb, acea pasiune pentru cei pierduți va reverbera prin fiecare congregație.

În Ioan 20:21 Isus S-a adresat fiecărui credincios când a poruncit: „... Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi“. În momentul în care începem să vedem sufletele oamenilor prin ochii lui Cristos, viziunea noastră pentru cei pierduți va deveni „each one -reach one“*.

Dr. David Paul Kast

* fiecare va atinge o persoană

RESURSE SPIRITUALE

Revistă publicată trimestrial de
LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL
Str. Ady Endre, nr. 33, 410002 Oradea, România
Tel. (0259) 236264, (0744) 624236, Fax (0259) 447180
E-mail: liferom@rdslink.ro, Web site: www.liferomania.ro

Colectivul de redacție

Redactor șef: *Bill L. Williams*
Coordonator: *Ioan Bogdan*
Traducător: *Daniel Bagoși*
Tehnoredactor: *Cornelia Costi*

ISSN 1454 – 1750

Articolele din această revistă au fost selectate și traduse din **Enrichment**—un jurnal pentru pastori și lideri creștini. © Consiliul general al Assemblies of God, SUA.

IMPORTANT: Având în vedere că unii cititori ai revistei ne-au solicitat numere suplimentare, anunțăm pe această cale că pentru continuarea publicării revistei contribuțiile dumneavoastră sunt binevenite. Cheltuielile pentru o revistă sunt de 20.000 lei (ROL) și această sumă poate fi depusă de cei care doresc în contul nr. 874.1/ROL al lui LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL, deschis la BCR Oradea.

Interviu

CU JOHN LINDELL

Priorități Penticostale - Cheia unei Biserici Vibrante, în Creștere

THOMAS E. TRASK

JOHN LINDELL

Modul în care poate crește o biserică de la 42 de persoane, care în 1991 se aduna într-o librărie creștină, la 4200 de membri în 2001, care se adună într-un complex de miliarde de dolari, nu este altceva decât o minune. Scurta istorie a acestei biserici ne reamintește faptul că la Dumnezeu e și puterea și înfăptuirea de pătrundere în leagănul umanității pentru a înfăptui miraculosul - o extraordinară demonstrație a suveranității și măreției Sale. Deși acest interviu nu este o relatare a modului în care a trecut biserica de la stadiul copilăriei la cel al maturității, punctează câteva priorități penticostale care au făcut ca Adunarea lui Dumnezeu James River să devină biserica ce a crescut cel mai rapid din cadrul Assemblies of God între anii 1991 și 2000. Thomas E. Trask i-a făcut o vizită lui John Lindell, pastor principal la Adunarea James River din Springfield, Missouri, pentru a discuta despre aceste priorități și despre motivul pentru care ele sunt importante pentru misiunea bisericii penticostale.

CARE CREDEȚI CĂ A FOST MOTIVUL CE A DUS LA CREȘTEREA ADUNĂRII LUI DUMNEZEU JAMES RIVER?

LINDELL: Sunt convins că această creștere s-a datorat mișcării suverane a Duhului lui Dumnezeu. Apoi, oamenii s-au dedicat unor principii de bază. Ei simt cu cei pierduți și au ales mai degrabă să se dăruiește slujirii altora, decât să fie simpli spectatori. Evanghelizarea a fost mereu punctul central al vieții și lucrării bisericii.

OAMENII URMEAZĂ UN LIDER. CE AȚI SIMȚIT PE MĂSURĂ CE AȚI FOST MAR-TOR LA CREȘTEREA EXTRAORDINARĂ A ACESTEI BISERICI?

LINDELL: Oamenii mă întrebă dacă am o viziune pentru biserică, și le răspund că nu sunt chiar un vizionar, dar vreau ca în 10 ani de acum înainte biserica să se întărească și să se conformeze în absolut tot principiilor pe care le vedem în biserica Noului Testament.

CARE ESTE AVANTAJUL CONFORMĂRII MODULUI DE SLUJIRE ÎN BISERICA DE AZI MODELULUI SCRIPTURAL?

LINDELL: Sunt multe teorii în ziua de azi despre cum să conduci o biserică. Dacă un pastor încearcă să copieze modul de slujire al altor biserici, dar aceste modele nu se potrivesc personalității bisericii pe care o păstorește, oamenii sunt buimăciți. Dacă, însă, un pastor se bazează pe modelul biblic, îi va învăța pe oameni autoritatea Scripturii. Unui pastor îi crește autoritatea de conducător pentru că poate spune: „Aceasta nu este ideea mea, ci a Bibliei.” Sunt multe avantajele unei lucrări bazate pe Biblie, care se concentrează pe lucrurile fundamentale.

MENTINEȚI O PUTERNICĂ TRADIȚIE PENTRU SERVICIUL DE DUMINICA SEARA. DE CE?

LINDELL: Multe din bisericile noastre s-au orientat spre lucrări speciale duminica. Adulții sunt într-o parte a bisericii pentru Școala duminicală în timp ce

[continuare în pag. 6]

Secretul construirii unei biserici câștigătoare de suflete

DE CHARLES T. CRABTREE

PILDA CELOR DOUĂ CARTIERE

Springfield, Missouri, este un oraș frumos adăpostit de munții Ozark. Este gazda multor afaceri fructuoase și a multor inițiative religioase. Springfield este sediul pentru Assemblies of God, al magazinelor Bass Pro, un adevărat campion al magazinelor de articole sportive. Acestor magazine li se alătură și nenumărate lacuri frumoase din zona Springfield/Branson.

Printre prietenii mei care au vizitat orașul Springfield pentru a vedea și magazinele Bass Pro este și un om de afaceri destul de înstărit, care susține că a trecut pe acolo o dată sau de două ori datorită insistenței prietenilor. El nu este deloc interesat de pescuit, așadar echipamentul ce l-ar fi putut cumpăra stă încă intact pe rafturile magazinelor. Barca nou-nouță pe care ar fi putut-o cumpăra stă pe podeaua sălii de expoziție. Și peștii pe care i-ar fi putut prinde în lacurile din apropiere înnoată în continuare neatinși.

Un alt prieten care locuiește în Springfield nu este chiar ca celălalt prieten al meu, însă peștii nu sunt în siguranță nicăieri în acea regiune. El este un pescar dedicat, pe care lipsa echipamentului adecvat nu-l împiedică să prindă pește. Obişnuiește adesea să meargă la magazine ca să cumpere ceea ce are nevoie și să treacă peste ceea ce nu poate să își permită.

Ambii prieteni au în posesie echipamente înlocuitoare de pescuit și sunt încurajați de lacurile pline cu pești. Amândoi ar putea fi niște pescari profesioniști, însă doar unul alege să prindă pește. Aici se află secretul unei biserici capabile să câștige suflete.

Nu a fost întâmplător faptul că Isus a început să-și clădească propria Biserică, alegând un număr de ucenici din rândul pescarilor. Chemarea Lui pentru acei oameni a inclus și o promisiune care i-a interesat: „Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni” (Mat. 4:19). El practic le spunea, „Motivația și îndemnarea voastră în ce privește pescuitul determină dinamica după care Mă uit în ceea ce privește noua industrie a pescuitului.”

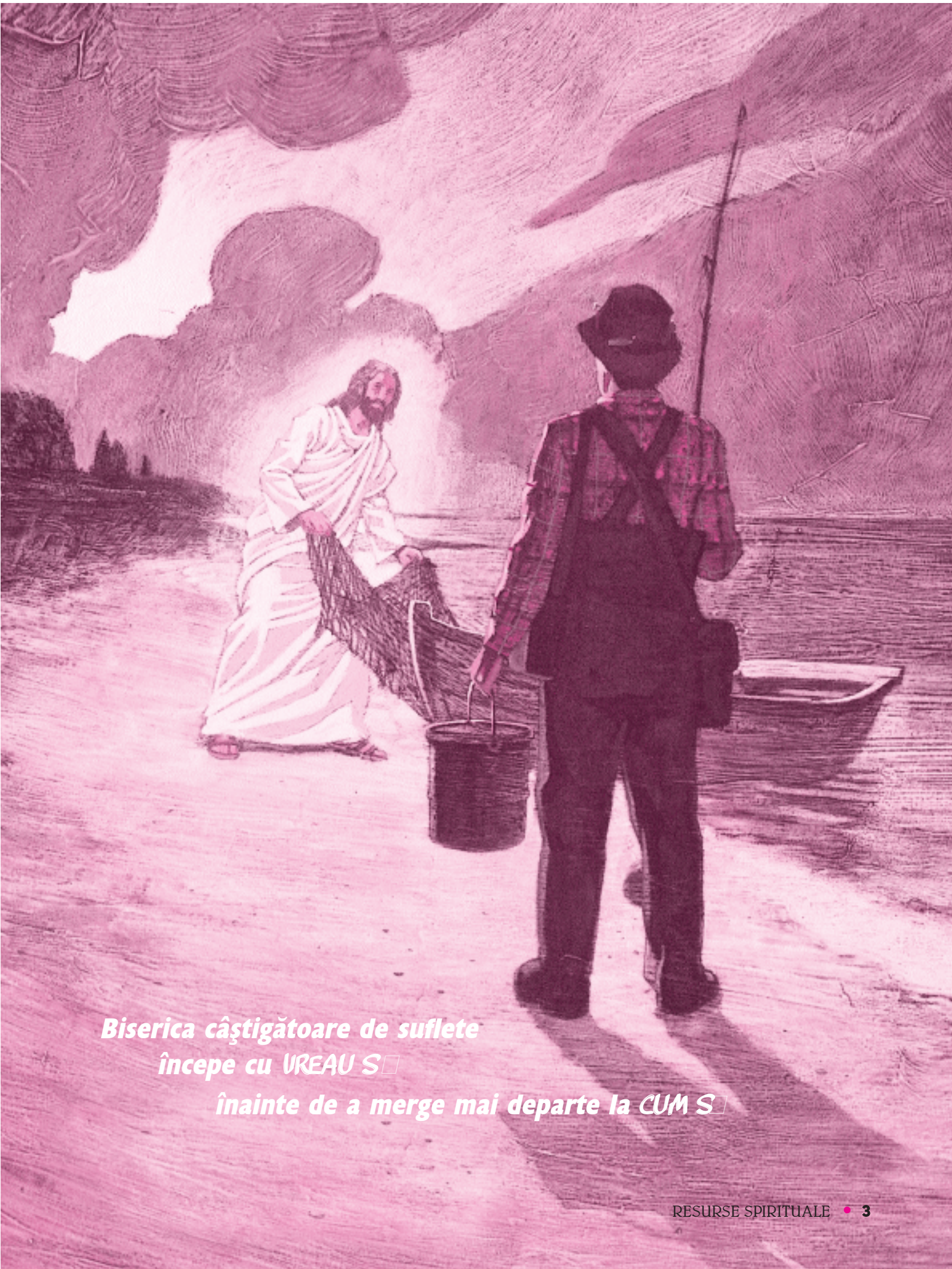
Fiecare credincios ar trebui să-L urmeze pe Domnul, devenind astfel la rândul său un exemplu pentru alții. Din moment ce fiecare biserică are credincioșii ei, numiți martori, este logic să ne așteptăm ca fiecare biserică să câștige suflete. Din păcate nu este întotdeauna așa. Mult prea mulți credincioși, incluzând clericii și laicii, sunt neîncrezători în oportunitatea de a câștiga suflete. Dacă Isus a promis că-i va face pe ucenicii Săi pescari de oameni, atunci se ridică întrebarea: dacă cei care nu fac lucrul acesta sunt sau nu urmași ai lui Dumnezeu.

Într-un fel, a câștiga suflete ar trebui să fie o bucurie, nu o trudă; o pasiune, nu o obligație; o emoție, nu o povară.

DORINȚA DE A CÂȘTIGA SUFLETE

O biserică care își dorește să aibă mai multe suflete începe cu a vrea, înainte de a ajunge la cum. Prietenul meu care nu pescuiește ar putea fi ocărât, sau instruit împotriva voinței sale, ca să știe cum să prindă pește și despre echipamentul necesar; dar nu ar ieși bine. Dorința de a vrea ar trebui să se

Mult prea mulți credincioși, inclusiv clericii și laicii, sunt neîncrezători în șansa de a câștiga suflete.

***Biserica câștigătoare de suflete
începe cu VREAU S*** □

Înainte de a merge mai departe la CUM S □

nască în sufletul său. Pescuitul ar trebui să devină o dorință. Trebuie să ajungă un factor semnificativ în viața noastră.

Cum e posibil să-l fac pe prietenul meu dezinteresat de pescuit să devină un pescar adevărat? Cum pot să-i motivez pe credincioși să câștige suflete? Cum pot liderii să creeze o biserică câștigătoare de suflete când nu sunt pasionați în a-și atinge scopul.

Totul începe cu nașterea și reînnoirea pasiunii. Într-un fel câștigarea de suflete trebuie să devină o bucurie, nu o trudă, o pasiune nu o obligație, o emoție, nu o povară.

Evanghelizarea:

Un component major în creșterea bisericii

Rezultatele obținute în urma unui studiu făcut la finalul unei evanghelizări naționale au arătat diferențe importante în atitudinile și comportamentul pastorilor și a celor laici din biserici în diferite faze ale prezenței în creștere sau declin.

În creșterea bisericilor:

- *Evanghelizarea este o prioritate a pastorului.* Pastorii acestor biserici în creștere consideră evanghelizarea ca fiind una din cele 3 priorități ale lor, spre deosebire de alții care au rămas la același nivel sau rata a scăzut (42% vs. 29%).
- *Pastorii sunt ei însuși activi în evanghelizare și mai mult conștienți de aceste programe.* Pastorii din bisericile în creștere sunt 50% asemănători cu cei din bisericile care stagnează sau sunt în declin în ceea ce privește conducerea cuiva la Cristos în ultimele luni (46% vs. 30%).
- *Se predică tot mai multe mesaje despre mântuire.* Conform laicilor, cele mai multe mesaje cu invitație la mântuire sunt predicate în bisericile care cresc (65% vs. 51%).
- *Eforturile evanghelistice sunt mai mult decât o prioritate și mai bine organizate.* Laicii din bisericile care cresc sunt mai capabili să evalueze rata eforturilor de evanghelizare cele mai recente ca fiind excelentă (30% vs. 15%).
- *Cei laici se văd parte a echipelor de evanghelizare.* Laicii din bisericile în creștere cel mai mult nu sunt de acord cu faptul că „în primul rând pastorul este responsabil cu evanghelizarea” (83% vs. 72%). Ei sunt mai degrabă de acord în a percepe întreaga biserică ca fiind „echipa evanghelistică.”

În menținerea sau declinul bisericilor:

- *Pastorii nu sunt atât de apropiați de cei necredincioși.* Pastorii din bisericile care nu se dezvoltă nu se întâlnesc în societate cu cei necredincioși (13% vs. 6%).
- *Pastorii îi văd pe oamenii din biserică ca necooperanți.* Pastorii din bisericile care nu cresc consideră și mai mult decât alții că suportul oamenilor pentru programele de evanghelizare este „sărac” (37% vs. 17%).
- *Pastorii și cei laici se simt vinovați, sau cel puțin simt o deficiență în bisericile lor.* Pastori ai bisericilor care nu cresc sunt de acord față de alții cu afirmația, „Mă simt vinovat pentru că nu-i călăuzesc pe oameni la Cristos în mod regulat” (47% vs. 33%).

- *Adaptat din Studiul cu privire la evanghelizarea națională, preluat de Mary Ellen Knapka (Carol Stream, Ill.:Cti, Iunie 1995) 32-36. Folosit cu permisiune.*

Nici un pastor sau lider spiritual nu-i va putea motiva vreodată pe credincioși să câștige suflete, făcându-i să se simtă vinovați, presați sau siliți. Singurul mod prin care credincioșii pot să câștige suflete este să exprimenteze bucuria și împlinirea de a-i îndruma pe ceilalți către Cristos.

Singurul mod prin care credincioșii pot să câștige suflete este să exprimenteze bucuria și împlinirea de a-i îndruma pe ceilalți către Cristos.

Creștinii vor fi motivați să devină câștigători de suflete doar de către câștigătorii de suflete. Prietenul meu dezinteresat nu se va apuca singur de pescuit. Doar atunci va fi interesat când cineva la care ține va începe să-și mărturisească fiorul și satisfacția de a prinde pește. El nu se va îndrepta niciodată singur spre lac să pescuiască doar pentru că cineva, care nu pescuiește, îi va spune să facă asta. Nu va vrea neaparat să cumpere o barcă dacă va auzi doar povești de groază despre pescuit - un om care s-a chinat 8 ore, care a scăpat după ce barca s-a scufundat și toată lumea a suferit în urma traumei.

Principalele motive pentru care nu sunt destui câștigători de suflete:

1. *Nu avem destui pastori și lideri câștigători de suflete.* Dacă câștigarea de suflete nu este o pasiune și o bucurie în viața de lider, atunci cu siguranță nu are ce căuta în viețile celor care îi urmează. Oamenii nu sunt interesați de adevăruri teoretice.

2. *Noi îi conducem pe oameni mai degrabă printr-un sentiment de vinovăție decât printr-un model atrăgător și efectiv de îndrumare.* Mulți oameni sunt descurajați de predicatori și profesori care poruncesc, dar își încalcă promisiunile.

3. *Câștigătorii de suflete vorbesc prea mult de eșecurile lor și nu dau dovadă de eficacitate.* Poți să îți imaginezi cât de motivați vor fi noii credincioși când vor auzi de uși trântite în nas, de mărturii refuzate, de statistici care arată cât de puțini se roagă pentru cei păcătoși sunt într-adevăr credincioși. Îmi aduce aminte de proverbiala ineficiență a vânzătorului de

mături care a bătut la uși între-bând: „Nu-i așa că vreți să cumpărați o măsură?”

CÂȘTIGAREA UNUI SUFLET PRIN EXEMPLU

Biserica câștigătoare de suflete începe cu un câștigător de suflete entuziasmat și influent. În biserică nu este un om mai influent decât pastorul. Pastorii pot să aibă biserici influente dacă la rândul lor sunt capabili să câștige suflete de la amvon sau din afara amvonului.

Credincioșii sunt sătui să li se spună ce să facă. Trebuie să li se arate cum să fie niște martori eficienți, cum să câștige suflete chiar și pe stradă. O renaștere a întăririi spirituale din biserici va avea loc atunci când liderii spirituali vor deveni ei înșiși pescari de oameni în afara amvonului și vor împărtăși bucuria și satisfacția acestor noi experiențe de la amvon.

Pastorii pot să aibă biserici influente dacă la rândul lor sunt capabili să câștige suflete din amvon sau din afara amvonului.

Cea mai eficientă motivație în a câștiga oamenii care să-i învețe pe alții să-L urmeze pe Cristos nu este predicare despre câștigarea unui suflet, ci povestind despre acest lucru. Am văzut acest lucru la neșfârșit în propria mea predică. Când predicam, vorbeam des despre cum să câștigăm un suflet la credință, dar am avut mai mult succes când le-am povestit celor din adunare despre un suflet pe care l-am îndreptat înspre Dumnezeu săptămăna trecută.

Nu vă puteți da seama ce bucurie am simțit atunci când oamenii pe care i-am botezat au venit la mine și mi-au mulțumit pentru că i-am îndrumat către Cristos, la locul lor de muncă, în familia lor. În acele momente adunarea se putea relaționa la mine ca martor al lui Cristos cu toate că eram pastor. Ca un sub-pastor, eram capabil să le spun cu autoritate, „Urmați-mă pe mine cum Îl urmez pe Cristos, și vă voi ajuta să deveniți pescari de oameni.”

CHEI PENTRU O BISERICĂ CÂȘTIGĂTOARE DE SUFLETE

1. Biserica câștigătoare de suflete

are lideri capabili să câștige la rândul lor și pe alți credincioși. Ei creează în ceilalți o sete pentru a deveni fiecare un martor eficient.

2. Biserica câștigătoare de suflete permite celor care împărtășesc același crez să împartă bucuria și mărturia cu adunarea. Ar fi bine ca pastorii să aibă o boxă pentru martori sau un geam prin care să atragă credincioșii - un timp pus deoparte în cadrul sevicei pentru a da prilejul altora să împărtășească bucuria de a câștiga oameni.

3. Un pastor va oferi oportunitate sufletelor să vină la Cristos în cadrul fiecărui serviciu. Chemările de la altar sunt o prioritate în bisericile penticostale. Chiar dacă nu ar veni nimeni la altar, putem vorbi totuși de o victorie, deoarece altarele le amintesc oamenilor de ce există biserica. Bineînțeles că atunci când un suflet răspunde, bucuria de pe pământ devine bucurie în cer.

4. Biserica câștigătoare de suflete are lucrători eficienți ai altarului. Pregătirea slujitorilor de amvon creează câștigători de suflete. Dacă oamenii învață cum să-i facă pe semenii lor să-L cunoască pe Cristos ca Salvator de la amvon, atunci vor putea face lucrul acesta și într-o mașină, într-o cofetărie sau în colțisorul unui birou.

În urmă cu ceva timp predicam într-o astfel de biserică unde cânta un cor minunat. Am aflat că oamenii care doreau să facă parte din cor trebuiau să treacă de o probă muzicală și să participe la trei sesiuni de instruire înainte de a putea să cânte în cor în fața altarului. Când am făcut chemarea la altar, coriștii au ieșit de la locurile lor ca să-i întâmpine pe cei care veneau la Cristos. Nu este de mirare că această biserică este în plină dezvoltare.

Creștinii vor fi motivați să câștige suflete numai de către câștigătorii de suflete.

Recent unii dintre nepoții mei au fost în vizită la mine. De abia a ajuns la ușă, că s-a și rugat de mine să mergem la pescuit. Am mers împreună în locul în care fusese înainte și am luat momeala. În momentul acela nu am putut merge cu el, dar oare l-a oprit aceasta? Oh, nu! El împreună cu bunica

au cumpărat câteva râme, au luat câțiva țărushi și a mers la pescuit. Nu au prins foarte mulți pești, dar au prins mai mult decât mine. El a reușit, un băiat de 6 anișori, cu o bătă, un cârlig și o râmă.

E posibil să fi început să citești acest articol cu dorința de a găsi noi idei și tehnici de a construi o biserică câștigătoare de suflete. Sper ca Duhul lui Dumnezeu să vă fi atras cu secretul de a construi o astfel de biserică - dragostea pentru sufletele pierdute împreună cu invitația Domnului de a merge la pescuit.

Pentru mine, parabola celor două cartiere din Springfield este una profundă. Ambele magazine sunt pline de articole pentru pescuit. Ambele instituții sunt centre de echipare pentru pescari, totuși nici un magazin nu poate crea un pescar. Ele au valoare doar pentru cei care vor cu adevărat să pescuiască. Dacă vreodată veți vrea să cumpărați ceva din magazinele Bass Pro vă recomand să le vizitați. Vă vor oferi cele mai noi echipamente tehnice. Cei care lucrează aici sunt gata să-i ajute pe cei ce sunt cu adevărat interesați.

Dacă vreodată vei avea dorința să fii un câștigător de suflete, îți recomand să-i contactezi pe cei de la Assemblies of God. Îți vor oferi sprijin și cele mai recente materiale. Fiecare departament de la copii la seniori este eficient în a-i ajuta pe cei care vor într-adevăr să se dedice câștigării de suflete.

Dacă nu ai interes în a pescui pentru biban sau pentru oameni, nici o organizație nu îți poate fi de folos. Dacă chiar veți dori acest lucru veți găsi o modalitate de a face lucrul acesta chiar dacă pastorul nu va putea să vă însoțească. Doar o undiță, un cârlig, o râmă și o bunică vă vor fi de ajuns. ◀

Charles T. Crabtree este asistent general suprintendent Assemblies of God.

Interviu CU JOHN LINDELL [continuare din pag. 1]

tinerii și copiii în altă parte a bisericii. În acest proces am despărțit familiile în timpul serviciilor de duminică. În timp ce Dumnezeu îi atinge pe copii în timpul acestor programe pentru copii, ei au totuși nevoie să petreacă timp cu adulții. Noi ne-am gândit că vom pierde moștenirea bisericii dacă împiedicăm participarea copiilor alături de adulți. Când fiecare experimentează același lucru, simțind atingerea Duhului Sfânt, se transmite o anume moștenire. De aceea, serviciul de duminică este foarte important la James River. Este serviciul la care familiile se pot închina împreună lui Dumnezeu.

Un alt motiv pentru care serviciul de duminică seara este atât de important este acela că oferă oame-

Avem un cor și o orchestră mare, care și-au luat angajamentul să fie acolo în fiecare duminică seara. Este un angajament extraordinar din partea lor. Sunt recunoscători să am un dirijor și un cor care este gata să facă acest sacrificiu. Dau de asemenea o prioritate deosebită și mesajului. Nu vreau să predic după o schiță mai veche duminică seara.

PREDICILE DUMNEAVOASTRĂ AU DEVENIT O PECETE PENTRU SLUJIREA DUMNEAVOASTRĂ. CUM REUȘIȚI SĂ VENIȚI MEREU CU CEVA ÎNVIORĂTOR ÎN PREDICILE DUMNEAVOASTRĂ?

LINDELL: Îmi place să citesc și să studiez. Comentatorul Adam Clark spunea: „Trebuie să studiezi până la moarte și să revii apoi la viață”. Aceasta este chemarea pastorului

Mi-am propus să neglijez orice altceva până mi-am terminat mesajul. Studiez marțea dimineața, miercuri toată ziua, vinerea dimineața și sâmbăta până termin, ceea ce înseamnă de obicei spre amiază. Petrec de-a lungul săptămânii aproximativ între 8 și 10 ore pentru pregătirea predicii. Dacă este un subiect mai dificil îmi poate lua cam 18 ore. Prioritatea din timpul săptămânii este, pentru mine, să mă asigur de faptul că am suficient timp pentru pregătirea unei predici. Dacă nu sunt destul de pregătit, oamenii vor considera că primesc fărâmituri, și vor simți că serviciile de duminică seara nu sunt deloc importante.

O ALTĂ TRADIȚIE DEOSEBITĂ ÎN BISERICA DUMNEAVOASTRĂ ESTE ÎNTÂLNIREA DE RUGĂCIUNE DIN TIMPUL SĂPTĂMÂNII. CUM A LUAT FIINȚĂ?

Dacă nu îi învățasem pe oameni să se apropie cu îndrăzneală de tronul harului lui Dumnezeu în vreme de nevoie, atunci ce îi învățasem?—Lindell

nilor oportunitatea de a petrece un timp împreună în jurul Cuvântului lui Dumnezeu, unde Duhul Domnului le poate vorbi în mod deosebit, fiecăruia după nevoia lui.

CUM FACEȚI PLANUL PENTRU SERVICIUL DE DUMINICA SEARA?

LINDELL: Depun toate eforturile pentru a face din serviciul de duminică seara unul important. Am înțeles faptul că ceea ce este important pentru mine ca și pastor este important și pentru biserică.

în modul în care o cere Noul Testament. Apostolii spuneau: „Iar noi vom stărui necurmat în rugăciune și în propovăduirea Cuvântului” (Fapte 6:4). Nu se poate ca pastorii să neglijeze aceste lucruri. Ei trebuie să hotărască care le vor fi prioritățile. Eu am hotărât să mă concentrez pe rugăciune, propovăduirea Cuvântului și pe dezvoltarea de lideri.

Încă de pe vremea când biserică era mai mică m-am bazat pe ceea ce numesc neglijare planificată.

LINDELL: La o conferință a Seminarului Teologic al Adunării lui Dumnezeu, unul din vorbitori a spus: „Oamenii vorbesc de rugăciune în școli, dar noi nu avem un asemenea timp în biserică. Să începem să avem un astfel de timp în biserică și apoi vom vorbi și despre altele.” Am plecat de acolo muștră în cugetul meu. James River e o biserică bună, în care se întâmplă multe lucruri bune, dar nu îi învățasem pe oameni să se roage. Spurgeon spunea: „Dacă

Dumnezeu este aproape de o biserică, aceasta nu poate face altceva decât să se roage. Unul din semnele care indică faptul că Dumnezeu nu este aproape de o biserică este moli-ciunea în rugăciune.”

Să vă spun sincer, nu știam cum să conduc biserica spre asemenea timp de rugăciune. I-am cerut Domnului să îmi arate ce se poate face în această privință. Mi-am dat seama în cele din urmă că dacă vreau ca biserica să aibă asemenea momente speciale de rugăciune, va trebui să le introducem în timpul în care biserica este adunată la închinare, datorită faptului că oamenii sunt adesea ocupați. Am încercat să începem un timp de rugăciune dimineața, dar oamenii nu au venit.

Miercurea seara eram mai mult de 400 de persoane adunate la închinare, iar Dumnezeu ne binecuvânta. Am întrebat comite-tul bisericii ce părere are despre introducerea rugăciunii în serviciul de miercurea seara. Ei mi-au răspuns: „Oamenii te iubesc, John, și te vor urma. Dar în șase luni se va înjumătăți numărul celor care vin la biserică. Trebuie să îți înțelegi puterile. Dumnezeu binecuvân-tează ceea ce faci tu miercurea seara. Dacă ceva nu e rupt, nu încerca să repari.”

Dar nu puteam renunța la ideea că noi nu ne rugam destul. Dacă nu îi învățasem pe oameni să se apropie cu îndrăzneală de tronul harului lui Dumnezeu în vreme de nevoie, atunci ce îi învățasem?

Am ajuns în punctul la care le-am spus celor din comitet: „Știu ce este mai bine pentru biserică.”

Am încercat să spun la James River: „Doamne, voi asculta în totul de ceea ce îmi vei spune.” Am simțit că dacă nu voi introduce rugăciunea în serviciul de miercurea seara voi fi neascultător față de Dumnezeu.

DESCRIEȚI-NE CE AȚI SIMȚIT ȘI AȚI ÎNVĂȚAT PE MĂSURĂ CE AȚI CONDUS BISERICA ÎN RUGĂCIUNE.

LINDELL: Pastorul Cho spunea că pastorul este cel care trebuie să

conducă biserica în rugăciune. Eu am spus: „Doamne, condu Tu bise-rica în rugăciune.” Eu provin dintr-un mediu presbiterian care se bazează pe un plan. Numai gândul la faptul că va trebui să aștept să văd ce va face Dumnezeu mă neli-niștea. Să fiu sincer, în primul an am fost speriat de moarte.

În acel prim an am închiriat o cameră la un hotel unde am postit și m-am rugat toată ziua. Am zis: „Doamne, dacă nu mi Te arați, nu am nimic, și ideea aceasta se va risipi într-o clipă. Dar dacă Tu ieși parte la întâlnirile noastre, oamenii nu se vor sătura niciodată de asta. Doar Tu poți transforma oamenii.”

Au fost momente când la întâl-nirile de rugăciune simțeam că ne aflăm pe niște roți pătrate care încercau să se pună în mișcare. Mergeam uneori acasă descurajat de lipsa intensității din seara respectivă sau de faptul că Duhul lui Dumnezeu nu mișca nimic.

Alteori aceste întâlniri erau incredibil de glorioase. Oamenii veneau la biserică după o zi obositoare și simțeau prezența lui Dumnezeu. Realizau că Dumnezeu este Cel care oferă gustul a ceea ce poate deveni întâlnirea de rugăciune. Este o putere ce vine în viața lor după ce au petrecut timp în prezența lui Dumnezeu. A doua zi dimi-neața mă trezesc înviorat de puterea primită la întâlnirea de rugăciune. Dumnezeu face în viața mea niște lucruri extraordinare după aceste întâlniri care mă reînnoiesc într-un mod neegalat de nimic altceva.

Am învățat că ia timp să îi înveți pe oameni să se încreadă în Domnul și să aibă o întâlnire reală cu El. Le cerem oamenilor să petreacă o oră și jumătate în rugăciune miercurea seara în timp ce media timpului de rugăciune a unui pastor este de 15 minute pe zi. Rugăciunea este o disciplină ce trebuie învățată și care ia timp.

Am înțeles de asemenea că întâlnirile de rugăciune sunt ca un bebeluș care începe să meargă sin-gur, apoi ajunge la grădiniță, și mai apoi la școală. Noi ne aflăm în sta-diul de grădiniță în ceea ce privește

rugăciunea. Dar va veni o zi în care ne vom bucura de o dezvoltare deplină.

Avem aceste întâlniri de rugăciune de trei ani în cei 10 ani de existență. Ceea ce m-a surprins cel mai mult este faptul că numărul celor care participă la aceste întâl-niri este în creștere, nu în descreș-tere. Motivația acestor întâlniri de rugăciune nu a fost niciodată pentru ceea ce se va întâmpla săptămâna aceasta sau anul acesta la James River. Acum, când avem mai bine de 300 de întâlniri de rugăciune ținute, cred că Dumnezeu spune: Acei oameni de la Adunarea James River au fost acolo și atunci când a fost cald sau rece, și atunci când nu și-au dorit asta. Ei s-au încrezut în Mine și M-au chemat. Mă voi întâlni cu ei.

CARE ESTE TIPARUL ÎNTÂLNIRILOR DE RUGĂCIUNE DIN BISERICA DUMNEA-VOASTRĂ?

LINDELL: De obicei avem un timp de închinare, în care îi ajutăm pe oameni să își concentreze mințile asupra lui Dumnezeu. Le înmânăm oamenilor atunci când intră niște cartonașe. Oricine intră poate com-pleta un asemenea cartonaș cu motive de rugăciune, pentru care ne rugăm timp de o lună.

Orice pregătire pe care o fac pentru serviciu este în rugăciune. Îi îngădui lui Dumnezeu să îmi pună pe inimă ceea ce vrea să transmită prin mine. Ofer un scurt devoțio-nal. De obicei îi ajută pe oameni să fie mișcați înspre ceea ce vrea Dumnezeu să facă în acea seară. Se poate întâmpla să existe o nevoie specială sau o tragedie sau o urgen-ță pentru care le cerem oamenilor să se roage. Ne rugăm unii pentru alții, dar avem și un timp indivi-dual în care fiecare se roagă lui Dumnezeu pe scaun sau în față. De asemenea, ne mai rugăm pentru orașul nostru, pentru stat și pentru conducătorii politici.

Pentru luna decembrie ne-am concentrat rugăciunile pe un motiv specific. Ne rugăm pentru lucrurile în care este implicată biserica în comunitate cât și pentru salvarea

numeroaselor persoane care vor vizita biserica noastră în această lună. Anul trecut, luna decembrie a fost luna în care au fost mântuite cele mai multe suflete în cadrul serviciilor de duminica dimineața.

Un alt lucru pe care îl fac este să recapitulez mesajul de duminica dimineața. De exemplu, chiar

mea din lucrarea pe care o îndeplinesc ca și pastor descrește atunci când îi invit în fața altarului. Doar Duhul lui Dumnezeu poate face ordine în viața oamenilor.

Cei care pun la îndoială sau desconsideră valabilitatea altarului mă fac să mă întreb dacă își amintesc de experiențele pe care

de Cristos. Îi botezăm pe oameni în fiecare duminică seara.

AVEȚI VREUN SFAT PENTRU PASTORI?

LINDELL: Unul din lucrurile care mă îngrijorează în bisericile pentecostale este faptul că mulți din tânăra generație văd practicile pentecostale cum ar fi altarul, rugă-

Cei care pun la îndoială sau desconsideră valabilitatea altarului mă fac să mă întreb dacă își amintesc de experiențele pe care le-au avut ei la altar.—Lindell

acum studiem cartea Faptele Apostolilor. Sunt sute de persoane care au nevoie să fie umplute de Duhul Sfânt. Mă încurajează gândul că mulți oameni primesc botezul Duhului Sfânt și acest eveniment poate avea un impact extraordinar asupra sud-vestului Missouri.

DE CE ESTE IMPORTANT ALTARUL PENTRU BISERICA DUMNEAVOASTRĂ?

LINDELL: Datorită faptului că am crescut într-un mediu presbiterian, am venit în Adunarea lui Dumnezeu cu mai multe întrebări. Căutând în Scripturi și lăsând ca Duhul lui Dumnezeu să lucreze în inima mea, am început să văd valabilitatea unor lucruri pe care oamenii le consideră depășite, demodate - cum ar fi altarul. La altar are loc un moment deosebit de important în viața unei persoane. Ei îi spun lui Dumnezeu: „Doamne, știu că Tu ești răspunsul și mă voi încrede în faptul că Tu vei veni în întâmpinarea mea.” Acesta este începutul lucrării lui Dumnezeu în viața oricui. Partea

le-au avut ei la altar. Au fost momente când m-am confruntat cu probleme dificile și am venit la altar, unde Domnul m-a schimbat. A doua zi am fost plin de încredere că Dumnezeu mi s-a descoperit și m-a întărit.

Îi chem pe oameni în fiecare duminică dimineața să își mărturisească public mărturia în Cristos la altar. Avem consilieri pentru cei care vin în față și se roagă cu ei - acest lucru ne ajută să stabilim o relație deosebit de importantă chiar de la începutul procesului. Sunt conduși apoi într-o încăpăre în care sunt îndemnați să își încredințeze viața lui Cristos. Îi cerem fiecărui nou convertit să semneze un cartonaș; vrem să îi facem conștienți de importanța deciziei pe care au luat-o. Le explicăm importanța ascultării de Cristos, iar primul pas spre ascultare este acela de a fi botezat în apă. Dacă îi lăsăm pe oameni să se simtă confortabili cu ideea că nu sunt botezați, îi învățăm să se simtă confortabili cu neascultarea

ciunea cu voce tare și botezul cu Duhul Sfânt ca fiind depășite, și ca fiind doar parte a culturii pentecostale. Mi-e milă de pastorii care nu și-au stabilit convingerile în ce privește învățăturile de bază ale lucrării pentecostale.

A trebuit să mă hotărâsc în problema rugăciunii cu voce tare. Am citit Biblia să văd ce spune ea despre acest lucru. În cartea Psalmilor, rugăciunea cu voce tare este des menționată. Am citit Noul Testament și am găsit acolo oameni ca Moise care au strigat către Domnul. Rugăciunea cu voce tare a fost tiparul oamenilor lui Dumnezeu de la Genesa până la Apocalipsa - bărbați și femei care L-au chemat pe Domnul.

Rugăciunea mea este ca Domnul să dea liderilor pentecostali o înviorare a botezului cu Duhul Sfânt, iar noi, cei care mânuim adevărul pentecostal, să nu ne familiarizăm într-atât de mult cu el încât să uităm puterea care ne poate transforma viețile și lucrarea pe care o facem. ◀

Cum să-ți faci **CHEMAREA** la pocăință eficientă

de Sam Farina

În 3 iulie 1996 l-am privit pe tatăl meu respirând ultima suflare pe pământ. Cancerul a fost cauza morții sale, dar o chemare spre pocăință care a avut loc în mai 1956 a fost începutul vieții lui eterne.

„Am simțit ceva în momentul în care eram pe patul de moarte. Nu pot să-mi amintesc mesajul spus, dar îmi amintesc când invitația a fost dată. M-am găsit stând în față, cu lacrimi curgând pe fața mea. Am fost total schimbat din acea zi și nicio dată n-am mai fost la fel.“

Aceste cuvinte mi-au vorbit încă de când eram copil, descriindu-mi schimbarea tatălui meu. Tatăl meu nu a fost singurul din familia noastră căruia Dumnezeu i-a schimbat viața. Într-o perioadă de aproximativ 6 săptămâni, mama mea, unchiul, mătușile și verișorii mei au primit repetate chemări la pocăință și astfel viața lor a fost transformată.

Conform cărții „O zi în viața lui Billy“¹ scrisă de Gerald Strober, mai mulți oameni au afirmat că vor să aibă viață veșnică mai mult decât orice altceva. Pastorii evanghelici și evangheliștii se află într-o poziție unică de a arăta cum poate fi obținută și prevăzută regenerarea cu o

În momentul crucial al deciziei, lucrul cel mai important ți de preț este

să aștepti

să pledezi

să convingi

să impulsionezi

și

să încurajezi

ca să nu pierzi salvarea

șansă imediată pentru a o primi.

Criticii chemărilor publice afirmă faptul că întrebuițarea lor poate fi trimisă înapoi slujitorului Charles Finney (1792-1875). Însă asemenea acuzație este, din punct de vedere istoric, incorectă. Invitația lui Dumnezeu către Adam a fost: „Unde ești?“ (Genesa 3:9). Doar cei care au ascultat poruncile lui Moise și au mers înainte au fost ispășiți de păcatele lor (Exod 32 :26, 30). Și evangheliștii primului secol i-au chemat pe cei păcătoși să se declare public ca fiind candidați ai căirii față de păcate, ai credinței și ai botezului. În

urma chemării de către apostolii evanghelici de a mărturisii public decizia lor, un număr mare de oameni s-au întors la Hristos. (Faptele Apostolilor 2:41).

Stephen Olford, mentorul lui Billy Graham, a spus : „În câmpul evanghelic există mai multă confuzie având în vedere chemările spre pocăință, decât orice altceva.“ Și vorbind despre chemările publice, W.A. Criswell a spus: „Un bărbat care predică doar de dragul de a predica aduce o batjocură la adresa adevărului despre Dumnezeu. Noi ar trebui să predicăm cu un scop și să cerem un răspuns.“

Care sunt cheile chemării de predare?

1. Identificarea cu nevoile unui om. „Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi“ (2 Corinteni 5:21). Când Dumnezeu a venit ca să acționeze asupra omenirii, El a devenit un om. Noi nu putem să ne depărtăm de oameni, pentru că altfel nu vom putea să acționăm asupra lor. Cum vom putea să le spunem oamenilor despre răstignirea lui Isus pe cruce, plătind cu moartea iertarea păcatelor noastre, fără să avem lacrimi în propriii noștri ochi? Acest lucru trebuie să ne motiveze pe noi să-I cerem lui Dumnezeu transformare pentru cei păcătoși.

2 Chemarea pentru o decizie. O încuviințare înțeleaptă nu este de ajuns; numai o decizie poate aduce schimbare (2 Corinteni 5:20). Predicând, îi facem pe oameni să se gândească la Isus. Chemarea lui Isus către oameni le stârnește emoții, dar ei trebuie să-și deschidă ușa inimii de bună voie (Apocalipsa 3 :20).

Îndemnul lui John R.W. Stott pentru biserica secolului 20 este unul foarte important, și anume: „Niciodată nu trebuie să facem proclamarea fără a elibera ceva care să-i cucerească pe oameni... Nu este destul să-i învățăm Evanghelia, ci trebuie să-i îndemnăm să o și «îmbrăți-

șeze».“ În cartea sa scrisă în anul 1911, „Yale Lectures on Preaching“, John Henry Jowet a concluzionat: „În toate predicile noastre, trebuie să predicăm pentru un verdict. Trebuie să prezentăm cazul nostru, trebuie să căutăm un verdict și să cerem o execuție imediată a verdictului.“

Toate serviciile evanghelice sunt raportate în cartea Faptele Apostolilor, inclusiv proclamarea și chemarea. Și prima predică a lui Isus a început cu o proclamare: „Timpul este pe sfârșite, și Împărăția lui Dumnezeu vă este la dispoziție.“ Apoi urmează chemarea : „Pocăiți-vă și credeți în Evanghelia“ (Marcu 1:14, 15). Fiecare ascultător a fost chemat să reacționeze într-o anumită măsură.

3. Mărturisirea că Isus este Domn. Orice păcătos care a înțeles cu adevărat Evanghelia, va merge înainte și Îl va mărturisi pe Hristos. Când Hristos predica oamenilor - femeia cu scurgerea de sânge, Zacheu, omul cu mâna uscată - El i-a îndemnat să spună tuturor ce li s-a întâmplat.

De multe ori când Billy Graham vorbea, el explica: „La sfârșitul mesajului meu, o să vă cer să vă sculați de pe locurile voastre și să veniți la Isus.“ În toate predicile lui, Billy construiește un pod între mesajul său, decizia unei persoane și mărturisirea publică a lui Hristos.

4. Spune pe înțelesul tuturor ce trebuie să facă oamenii. Aranjează-ți predica astfel încât să lași timp și pentru un angajament luat cu propria voință. Apoi roagă-te cu oamenii, lasă ca mărturisirea lor să le cristalizeze inimile, și mulțumește-I lui Dumnezeu pentru ceea ce a făcut pentru ei. Să nu uiți să le explici că transformarea nu a venit datorită faptului că au venit mai în față, sau că s-au rugat cu tine, sau că au semnat o foaie de angajament. Transformarea vine când oamenii decid să se încreadă în Isus doar pentru salvarea lor.

Conform cărții sale „Chemarea reală“, R. Allen Streett spunea:

„Concepția despre pocăință a Vechiului Testament are de-a face cu căirea sau cu întoarcerea feței de la păcat. (1 Împărați 8:47, Ezechiel 14:6, 18:30). În Noul Testament, cuvântul *metanoeo* subliniază o decizie interioară sau înnoirea minții. Când aceste două concepte sunt combinate, reiese o imagine biblică completă a pocăinței. Tu trebuie să-i chemi pe oameni să se pocăiască, să creadă și să-L urmeze pe Hristos sincer și fără rușine. Aceste trei lucruri ar trebui incluse în orice chemare de evanghelizare.“

Două temeri fundamentale distrug majoritatea chemărilor: 1. teama de oameni, și 2. teama de un eșec. În timp ce mulți slujitori sunt de

acord cu faptul că această lume pierdută are nevoie de evanghelizare, mulți ezită să propună chemări la pocăință în propria lor adunare. Pavel l-a îndemnat pe Timotei să „facă treaba unui evanghelist și să-și îndeplinească bine slujba“ (2 Timotei 4:5). Lewis A. Drummond a spus: „Implicația clară a acestui pasaj este aceea că un pastor nu-și poate îndeplini slujba numai dacă își îndeplinește rolul său de evanghelist.“

5. Trebuie să ai consilieri pregătiți și gata cu promovarea literaturii pentru a face discipoli din noii convertiți. Numai atunci când un nou convertit este condus către o certitudine a transformării, devotamente zilnice, botezul în apă, părtășia în biserică, o viață consacrată, dăruire sistematică și legământul grupului de membri, întreg planul lui Dumnezeu pentru discipoli este dus la bun sfârșit.

6. Trebuie să vezi necesitatea unei chemări lungi înainte de a fi dată. Dumnezeu insistă asupra celor ce aud mesajul nostru (2 Corinteni 6:1, 2). Numai acest adevăr ar trebui să ne facă să oferim chemări la altarul lui Dumnezeu de fiecare dată când predicăm. Imaginea lui Dumnezeu stând în genunchi implorând păcătoșii trebuie să ne umple mințile. Este o imagine a harului lui Dumnezeu.

Ține minte întotdeauna: „Acum este ziua salvării“ (versetul 2). Realizarea faptului că oamenii nu au garanția că vor trăi și ziua de mâine și că va veni o vreme când va fi prea târziu să se întoarcă la Isus ar trebui să arunce toată teama din sufletul lor atunci când li se oferă o chemare la altarul lui Dumnezeu. Isus a spus: „... De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum își strânge găina puii sub aripi, și n-ați vrut! Iată că vi se lasă casa pustie“ (Matei 23:37, 38).

Vă încurajez să așteptați când vreți să faceți o chemare în față. Nu vă grăbiți. În acel moment crucial al deciziei, cel mai important lucru pe care poți să-l faci e să aștepți, să convingi, să ceri, să îndemni și să-i încurajezi pe cei pierduți să fie salvați.

Robert Coleman spunea: „O predică care nu exprimă aceste nevoi evanghelistice urgente este divulgată. Datorită instrumentalității umane a chemării, slujitorul Cuvântului lui Dumnezeu, ajutat de Duhul Sfânt, ar trebui să facă tot posibilul să-i facă pe ascultători să meargă pe calea credinței.“ C.E. Autrey, în cartea sa „Fundamentul evanghelizării“, spunea: „Nu este destul să-i instruești pe cei pierduți și să-i avertizezi în legătură cu osânda amenințătoare; ei trebuie să fie convinși.“

James H. Jauncy, un psiholog profesionist, definește convingerea ca fiind capacitatea de a exprima cu entuzi-

asm o credință care ne influențează foarte puternic.“ Andrew Blackwood definește o persoană convingătoare ca fiind „un suflet pe foc“.

7. Nu ofensa. Nu e nevoie să-i induci în eroare pe oameni (2 Corinteni 6:3, 4). Mulți au refuzat să facă chemări în față pentru că au auzit chemări care au fost respinse și nebiblice. Ar trebui să fim cu toții motivați să spunem adevărul biblic chemat pentru salvare.

8. Roagă-te. Roagă-te până vezi ca și apostolul Pavel: „Spun adevărul în Hristos, nu mint; cugetul meu, luminat de Duhul Sfânt, îmi este martor, că simt o mare întristare, și am o durere necurmată în inimă. Căci aproape că doresc să fiu eu însumi anatema, despărțit de Hristos, pentru frații mei, rudele mele trupești“ (Romani 9 :1-3).

Așa cum vorbești cu Hristos prin rugăciune, preocuparea pe care o are Domnul pentru sufletele oamenilor va deveni preocuparea noastră. După ce ajungem la acest punct, o mare parte din război va fi câștigat. Așa cum Charles Spurgeon spunea: „O inimă arzândă va găsi curând o limbă arzătoare a ei.“ ◀

Note:

1. Gerald Strober, „O zi în viața lui Billy“ (Grand Rapids: Old Tappan: Spire, 1967), 187.

Pastorul Evangelist

DE RANDY HURST

Este evident faptul că Timotei a fost chemat și dăruit lucrării pastorale. Apostolul Pavel, modelul și mentorul său, l-a rugat „fă lucrul unui evangelist“ (2 Timotei 4:5).

UN MODEL ÎN EVANGHELIZARE

Luca începe cartea Faptele Apostolilor cu o frază introductivă despre Domnul nostru: „Isus a început să facă și să învețe“ (Fapte 1:1). Ordinea este importantă. Tendința educației moderne este mai întâi să învețe și abia apoi să aștepte de la studenți să facă ceea ce au învățat. Apostolul Pavel a spus: „Călcați pe urmele mele, întrucât eu calc pe urmele lui Cristos“ (1 Corinteni 11:1), și „Ce ați învățat, ce ați primit și auzit de la mine, și ce ați văzut de la mine, faceți“ (Filipeni 4:9).

importante lecții sunt prinse mai degrabă decât învățate.

Evangelizarea într-o biserică locală începe cu pastorul. Înainte ca un pastor să poată motiva biserica să meargă în afară, el trebuie să ofere un model în evangelizare. Cum poate un pastor să modeleze, să ofere exemplu în evangelizare?

În primul rând, în viața de familie. Modelarea stilului de viață a unui evangelist trebuie să înceapă de acasă. Evangelizarea și disciplina copiilor noștri reprezintă o parte importantă a lucrării la care ne-a chemat Dumnezeu.

În al doilea rând, în fața adunării. Unul din modurile cele mai importante prin care un pastor poate evangeliza în biserică constă în a oferi în mod regulat invitații la

aceste lucruri pot avea ca rezultat întoarcerea lor la Cristos. Pastorii trebuie să exemplifice pastorul conducător, care a devenit cunoscut ca „prieten al păcătoșilor“. Când un pastor e eficient în evangelizare personală, el reprezintă un exemplu pentru membrii bisericii.

În al patrulea rând, în lumea pastorului. Aici este vorba despre o corelare directă între inima pastorului pentru cei pierduți din propria-i comunitate și viziunea sa față de cei pierduți din lume. Când congregația observă că inima pastorului e împovărată cu cei pierduți din lume, acest lucru va afecta modul în care biserica se va raporta la rândul ei față de cei pierduți, din propria-i societate. O viziune și o dorință amplă pentru cei pierduți, oriunde s-ar găsi, ar putea aduce roadă în biserica locală.

Cel mai eficace pastor evangelist pe care îl cunosc are un impact personal direct asupra oamenilor din afara bisericii.

Cei mai eficienți pastori pe care îi știu au un impact direct și personal asupra oamenilor din afara bisericii. Acest principiu de modelare poate fi găsit de-a lungul întregii Scripturi: Moise și Iosua, Ilie și Elisei, Isus și ucenicii Săi. De asemenea continuă și în Biserica Nouului Testament: Barnaba și Pavel, Pavel și Sila, și apoi Pavel și Timotei.

Cei mai mari lideri din istorie au fost conduși prin exemplu cât și prin sfaturi. Mulți dintre noi ne putem aminti de oameni care ne-au influențat cel mai mult viața. Vechea zicală este adevărată: Cele mai

mântuire. Chiar și atunci când nimeni nu răspunde invitației la mântuire se întâmplă un lucru important. În biserică, oamenii sunt martorii pasiunii și dedicării pastorului pentru cei pierduți. Invitațiile la dedicare ar trebui să fie făcute cu convingere, credință și seriozitate.

În al treilea rând, în comunitate. Cel mai eficace pastor evangelist pe care îl cunosc are un impact personal direct asupra oamenilor din afara bisericii. Construind relații cu necredincioși în societate, fiind cu adevărat interesat de ei în calitate de oameni, în multe cazuri,

MOTIVAȚIA PENTRU EVANGHELIZARE

Puterea motivatoare pentru evangelizare vine de la Duhul Sfânt. Credincioșii din biserica locală au nevoie cel mai mult de încurajare și pregătire.

Motivația pastorală de a evangeliza vine în principiu pe două căi: prin rugăciune personală și predicare publică. Un pastor de obicei primește ceea ce predică. Pur și simplu a ține o predică despre evangelizare este suficient o dată sau de 2 ori pe an pentru a menține atenția adunării spre evangelizare. Pentru a motiva congregația la evangelizare, un pastor trebuie să predice regulat Cuvântul pentru scopul acesta.

Nu lucrurile emoționale sau senzaționale sunt cele care îi motivează cel mai eficient pe credincioși la a practica evangelizarea. Cei mai importanți doi factori motivatori sunt:

Un răspuns la jertfa lui Cristos. Pentru o evangelizare eficientă avem nevoie de o continuă și proaspătă înțelegere a faptului că

Isus a murit pentru noi. Serviciul nostru creștinesc este un răspuns logic „rezonabil“ la sacrificiul Dumnezeului nostru (Romani 12:1). Apostolul Pavel a interpretat sacrificiul lui Cristos în mod personal, acesta fiind secretul motivației pe care el a avut-o în a căștiga și alți nemântuiți. Pavel a dezvăluit că motivația personală a provenit din concluzia lui: „Unul singur a murit pentru toți... și El a murit pentru toți, pentru ca cei ce trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel ce a murit și a înviat pentru ei (2 Corinteni 5:14-15).

Lucrarea Duhului Sfânt.

Evanghelizarea este în primul rând o lucrare a Duhului Sfânt. Condamnarea păcătoșilor pentru păcatele lor nu este treaba noastră, ci a Duhului. Noi suntem martori ai lui Cristos, dar Duhul îi convinge pe oameni de păcatele lor și-i determină să le mărturisească și să se pocăiască. Duhul este Acela care ne împuternicește în a exprima în mod efectiv, prin cuvânt și faptă, adevărul și realitatea lui Isus în viețile noastre.

Pastorul care-și păstrează oamenii din biserică concentrați pe sacrificiul lui Dumnezeu și pe puterea Duhului Sfânt - singurul care ne ajută să ascultăm de poruncile lui Dumnezeu va angaja cei doi factori motivatori puternici pentru evanghelizare.

MOBILIZAREA EVANGHELIZĂRII

În Biserica locală evanghelizarea trebuie mobilizată în două contexte - în serviciile de închinare și prin evanghelizare personală. Importanța invitațiilor publice la mântuire în mod regulat ar trebui din nou accentuată. Fie că răspunde sau nu cineva invitației, acest fapt nu denotă faptul că o predică a avut sau nu succes. Dacă nu vine nimeni în față acest fapt nu denotă un mesaj ineficient al pastorului. Întoarcerea unei persoane la Cristos este lucrarea Duhului. Noi proclamăm Evanghelia și oferim invitații, dar Dumnezeu este Cel care poate deschide o inimă (Fapte 16:14). Pavel a spus despre lucrarea lui apostolică, „Eu am plantat, Apolo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească“ (1 Corinteni 3:6).

Când un pastor se angajează să ofere în mod regulat invitații la mântuire, Dumnezeu va trimite necredincioși în acea biserică care să răspundă invitației. Nu noi suntem cei care construim biserica, ci Isus Cristos Însuși.

Un tânăr care de curând acceptase lucrarea de pastorat a venit la mine pentru un sfat. L-am încurajat să ofere o invitație la fiecare concluzie a serviciului de duminică, chiar dacă nu ar veni nimeni și să continue să facă acest lucru în mod repetat, timp de un an. Când am avut ocazia să slujesc în biserica lui, un an mai târziu, numărul membrilor crescuse de la nu cu mult peste 100 la mai bine de 700. El mi-a spus că unul din motivele majore pentru

1. Împărtășește din propria ta experiență personală cu Cristos - cum știi că păcatele tale au fost iertate, că ești o nouă făptură în Cristos și că ai o casă eternă în ceruri. Cea mai bună mărturie pe care o putem avea nu este ce știm, ci despre cine știm. Apostolul Petru spunea că trebuie totdeauna să răspundem oricui ne cere socoteală de nădejdea care este în noi; dar cu blândețe și teamă“ (1 Petru 3:15).

2. Evită argumentul religios și

Înainte ca un pastor să poată motiva biserica să meargă în afară, trebuie el mai întâi să ofere un model în evanghelizare. Cum poate un pastor să modeleze, să ofere exemplu în evanghelizare?

acea creștere au fost invitațiile din fiecare duminică.

Clarance St. John a păstorit timp de 21 de ani în Hibing, Minnesota. El a adresat invitații la mântuire în fiecare duminică timp de 7 ani înainte de a vedea vreă roadă. Apoi, în următorul an 50 de persoane au venit la mântuire. Doi ani mai târziu, chiar după ridicarea unei noi clădiri, a trebuit să recurgă la 2 servicii de dimineața, având 377 de persoane care au venit în față pentru a fi iertate de Dumnezeu, oameni care au răspuns concret chemării.

Există diferite abordări ale evanghelizării personale. Dar uneori volumul conținutului s-ar părea a fi copleșitor. Acesta este unul din motivele majore pentru care creștinii nu se implică în evanghelizare personală. Multora li s-a dat falsa impresie că trebuie să memoreze mari cantități din Scriptură, pe care trebuie apoi să le mărturisească cu cei necredincioși. Deși Isus a citat frecvent din Scriptură, e interesant de știut faptul că nu a citat din Scriptură femeilor samaritene sau lui Nicodim. Trebuie să ne amintim că nu împărtășim doar cunoștințe, sau îi convingem pe oameni de adevărul sau religia noastră. Noi suntem mărturia unei relații.

Cele ce urmează sunt câteva sugestii care pot ajuta pe oricine să devină un martor personal eficient:

controversa în întâlnirile cu oamenii. În schimb concentrează-te pe relația unei persoane cu Dumnezeu, pe pacea pe care el sau ea au găsit-o cunoscând iertarea lui Dumnezeu și siguranța vieții veșnice.

3. Găsește căi oportune prin care să inviți oameni la biserică, unde ei să poată experimenta prezența lui Dumnezeu și să primească lucrarea Cuvântului.

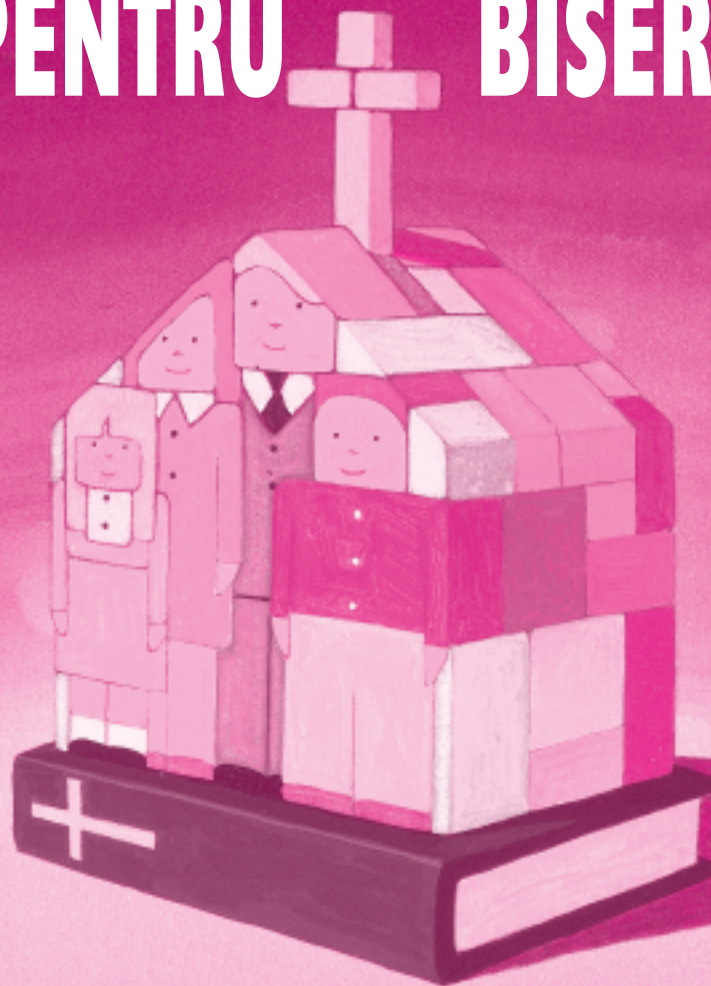
4. Roagă-te pentru un necredincios în prezența ei sau a lui. Aceasta este una dintre cele mai puternice mijloace de mărturisire. De multe ori, imediat necredincioșii simt realitatea experienței noastre cu Domnul, atunci când ne aud vorbind cu El.

Pastorul poate modela evanghelizarea la fel de bine cum poate motiva și mobiliza adunarea. Dar ca și lucrători și credincioși penticostali, nu trebuie niciodată să uităm că evanghelizarea este mai întâi lucrarea Duhului Sfânt și credincioșii plini de Duhul Sfânt sunt privilegiați să aibă o parte în minunile pe care Dumnezeu le lucrează în viețile oamenilor pe care-i aduce „din întuneric la Lumina Lui măreață“ (1 Petru 2:9). ◀

Randy Hurst este împuternicit al Comisiei de Evanghelizare, Springfield, Missouri.

DE GARY J. OLIVER

DEZVOLTAREA UNEI LUCRĂRI DE SLUJIRE A FAMILIEI PENTRU Biserica TA

*Având în vedere importanța locului lui Dumnezeu în
relațiile sănătoase, o întrebare logică este:
Care e rolul bisericii în construirea familiilor puternice?*

Am crescut într-o vecinătate liniștită în sudul Californiei unde au trăit familiile celor doi părinți ai mei. Când am fost la școala primară țin minte că un prieten mi-a zis că două blocuri mai încolo de această casă locuiește o femeie care a divorțat într-adevăr. În zilele acelea, divorțul era foarte rar. Dar timpurile s-au schimbat.

Aș fi putut scrie un întreg articol cu fapte și întâmplări pentru a documenta scăderea alarmantă și dezintegrarea familiei. Se spune că familiile noastre s-au format din întâmplare: sunt tați care lucrează, în timp ce mamele stau acasă; familii în care ambii părinți lucrează; părinți singuri; femei sau bărbați care sunt la a doua căsătorie cu copii din prima căsătorie; cupluri fără copii; cupluri necăsătorite cu sau fără copii; și părinți care sunt lesbiene sau homosexuali.

Dacă această dezintegrare ar fi avut locul mai întâi în căminele familiilor necreștine, ar fi fost și așa destul de tragic. Dar adevărata tragedie este faptul că numărul divorțurilor în familiile creștine este la fel de mare ca și în cazul familiilor necreștine. Faptul că Dumnezeu nu face diferențe între familiile noastre și adevărul biblic este irelevant, fiind una dintre explicațiile pentru care numărul divorțurilor în familiile creștine este la fel de mare ca și în cazul celor necreștine. O altă explicație, mai bună poate, este aceea că noi nu luăm relațiile în mod așa de serios cum le ia Dumnezeu și nu am dezvoltat soluții semnificative pentru a ajuta oamenii să descopere cum să aplice adevărul biblic în căsniciile și familiile lor.

ÎNSEMNĂTATEA SLUJIRII FAMILIEI

Dumnezeu a intenționat ca familia să fie unitatea de bază a societății. O simplă privire în istorie ne arată că așa cum funcționează căsniciile, la fel funcționează familiile; așa cum funcționează familiile, la fel funcționează și comunitățile; cum funcționează societățile, la fel funcționează națiunile; așa cum funcționează națiunile, la fel funcționează și civilizația.

Biblia ne spune că la început Dumnezeu a creat familia. În

infinita Sa înțelepciune, El a ales ca familia să slujească ca modelator al personalității omului. Deuteronom 6, asemănător altor pasaje biblice, ne arată clar că Dumnezeu a creat familia ca și o școală în care realitatea persoanei Dumnezeului viu să fie predată (prin educația formală) și captivată (prin exemplele vieților părinților).

Calitatea vieții de familie influențează fiecare parte a vieții noastre. Cercetările indică faptul că sursa de fericire în viață a americanilor este familia. Aceste cercetări indică, de asemenea, că cea mai mare sursă de frustrație și dezamăgire în viețile oamenilor este a rezolva problemele de familie. Calitatea vieții de familie are de asemenea un impact puternic în credibilitatea mesajului evanghelic. Joe Aldrich citează: „Două dintre forțele cele mai puternice în evangheliism sunt: o biserică sănătoasă și o căsnicie sănătoasă. Cele două sunt interdependente. Nu poți avea una fără cealaltă. În cele din urmă, o căsnicie sănătoasă formează prima linie de bătaie. Familia creștină într-o societate este un instrument evanghelic esențial, presupunând că atmosfera familiei este una deschisă, în care frumusețea Evangheliei are valabilitate. Precum relatează și o poveste veche: când dragostea este zărită, mesajul este auzit.”

BAZELE BIBLICE ÎN PRIVINȚA SLUJIRII FAMILIEI

Înainte de a începe orice lucrare de slujire, familia trebuie să vadă ceea ce are de spus Biblia despre ea. De-a lungul Scripturii, Dumnezeu dă instrucțiuni în legătură cu căsnicia, familia și părinții.

Relațiile sunt o parte centrală din ceea ce Dumnezeu este și ce dorește El să devenim. Prioritatea relațiilor în planul lui Dumnezeu este văzută încă de la începutul descoperirilor Lui scrise. În Genesa Îl vedem pe Dumnezeu în relație cu El Însuși; Dumnezeu în relație cu omul; bărbatul și femeia în relație unul cu celălalt prin căsătorie; părinți și copii în relație în familie; grupuri de familii care au alcătuit cele 12 seminții ale lui Israel în relație cu alte seminții.

În Vechiul Testament sunt numeroase referințe în legătură cu natura și scopul familiei. Familia evreiască a fost deosebită pentru

unitatea ei. Această legătură a fost dezvoltată destul de natural, deoarece natura acelei societăți a așezat copiii și părinții în contact apropiat. Majoritatea activităților centrate în jurul casei, de cele mai multe ori, includea copii, părinți, bunici și alte rudenii.

Multe măsuri luate de către agențiile de serviciu social sau de biserica locală în zilele de azi s-au datorat familiile lărgite din timpurile biblice. Căminul evreiesc a fost centrul primar educațional, recreațional și social pentru copii. Educația religioasă era învățată în cămin. Ca și rezultat, părinții petreceau timp cu copiii lor - lucrând, învățând, comunicând și jucându-se.

Această interacțiune a ajutat în a produce o unitate în familie, care a făcut posibilă moștenirea valorilor din părinți în copii, din generație în generație (Psalmul 78 :4).

În zilele de azi, majoritatea ajutorului primit în căminul evreiesc este acum oferit în afara căminului. Educația are loc în școli.

Majoritatea activităților sociale și recreaționale au loc în afara căminului, de obicei, cu oameni din afara familiilor. Chiar și responsabilitatea educației religioase este lăsată în seama bisericii.

CE ESTE O FAMILIE?

Când majoritatea oamenilor se gândesc la familia tipică americană, își imaginează un bărbat și o femeie care se căsătoresc, au copii, și trăiesc împreună toată viața. Acest lucru se mai numește familia biologică sau nucleară. În trecut, majoritatea familiilor își cunoșteau vecinii și trăiau aproape de rudenii. Aceste rudenii alcătuiau familia lărgită și includea bunici, unchi, mătuși, verișori sau alte rudenii. Familia lărgită slujea ca și sprijin al familiei nucleare.

În zilele de astăzi nu există asemenea familii „tipice” sau „normale”. Pe lângă familia tradițională cu doi părinți, există și familii cu un singur părinte, familii lărgite, familii adoptate, familii fără copii și familii reconstituite. Rolul familiei lărgite și al comunității vecinătății a scăzut semnificativ, dacă nu a și dispărut. Familia cu doi părinți sau cu un singur părinte are de-a face cu o problemă mult mai complexă. De-a lungul câtorva decenii, am

ajuns să ne dăm seama de impactul familiilor asupra dezvoltării personalității. În timp ce întotdeauna știam că familiile au o influență extraordinară, acum am descoperit că influența familiei noastre de origine trece dincolo de imaginația noastră. Ar fi dificil să supraestimăm influența nemăsurabilă a experiențelor petrecute din copilărie spre adolescență, și apoi spre maturitate.

Într-o familie mai puțin „sănătoasă”, membrii sunt subnutriți spiritual, emoțional și relațional. Această subnutriție produce multe efecte devastatoare. Copiii crescuți în familii mai puțin sănătoase sunt mult mai predispuși să experimenteze dificultate sau inabilitate de a forma relații de lungă durată. Ei nu pot avea încredere, nici nu pot forma legăminte puternice, și le este frică de intimitate. Ei pretind că totul este bine, când în fond, nu este. Ei se luptă pentru a avea stabilitate emoțională, comunicație clară, rezolvarea efectivă a conflictelor și au o dificultate în a se încrede în Dumnezeu. În societatea seculară de astăzi, fără a avea un tată sau mamă model este mult mai greu să concepi ideea de a-ți încredința viața unui Tată iubitor cresc.

Căminul este fereastra prin care copiii primesc prima frântură din Dumnezeu. Aici, de asemenea, primesc prima frântură din cine sunt ei și ce valoare au. Copiii descoperă valoarea lor în oglinda celor din jurul lor prin cât de mult sunt îngrijiți, ascultați și atinși de ceea ce părinții spun despre ei în fața altora, și cât de mult timp își fac părinții pentru ei. Adeseori, această imagine inițială va rămâne cu ei pe tot parcursul vieții.

CUM ARATĂ FAMILIILE SĂNĂTOASE?

Există o diferență între o familie în care fiecare membru este creștin și o familie creștină? Da. Pentru a avea o familie creștină este nevoie de mai mult decât ca membrii ei să fie toți creștini născuți din nou. O familie creștină este o familie unde relațiile unul cu celălalt sunt aranjate după felul în care Dumnezeu comunică și se relaționează copiilor Lui. Este un loc unde adevărul este trăit, nu doar vorbit.

Într-o familie sănătoasă, părinții sunt un model observabil a

ceea ce înseamnă să fii creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Familia este locul în care învățăm importanța unei relații iubitoare crescând cu Isus Hristos; ce înseamnă a fi bărbat sau femeie, cum să te relaționezi intim cu o altă persoană; cum să formezi legăminte puternice și de lungă durată; cum să recunoști și să exprimi sentimente; cum să ai un conflict constructiv; cum să ai bariere fizice, emoționale și intelectuale; cum să comunici; cum să rezisti și să supraviețuiești problemelor vieții; cum să fii autodisciplinat; cum să apreciezi și să iubești pe ceilalți.

O familie sănătoasă crează o atmosferă de sprijin, încurajare și oportunități pozitive pentru creștere, aceasta include ajutarea fiecărei persoane de a ajunge la o cunoștință, înțelegere și acceptare a lui Dumnezeu și Isus Cristos, și o cunoaștere, înțelegere și acceptare a ei sau ea însăși, ca și o persoană unică, creată după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Este o familie în care adevărul biblic este și predat, și captivat.

O OPORTUNITATE UNICĂ PENTRU BISERICA

Având în vedere importanța pe care o acordă Dumnezeu relațiilor sănătoase, o întrebare logică este: Care e rolul bisericii în a clădi căsnicii și familii puternice? Un semn vital de viață al unei biserici sănătoase este sănătatea căsniciilor și familiilor ei. Dacă adevărul nu lucrează în cămin, de ce suntem surprinși că nu funcționează în afara căminului? Dacă nu putem ajuta ca doi oameni să funcționeze biblic în căsniciile lor, cum putem aștepta ca acești doi oameni, plus copiii lor, să funcționeze biblic ca și familie? Dacă ei nu funcționează biblic ca și familie, cum putem aștepta ca ei să vină la biserică duminică dimineața împreună cu alte sute de familii și într-un mod magic să funcționeze ca și Trupul pe care Dumnezeu l-a creat? Dacă acest lucru nu se întâmplă cu cupluri individuale și familii, este virtual imposibil a se întâmpla când trupul corporat se întâlnește. Biserica a fost chemată să fie un turn de veghere, sursa soluțiilor după care o lume pierdută și muribundă tânjește. A dezvolta o slujire familiară comprensivă este una

dintre cele mai efective moduri de a ajuta oamenii noștri să înțeleagă ceea ce înseamnă „a fi asemenea chipului Fiului Său” (Romani 8:29) și a evangheliza comunitățile noastre.

O căsnicie puternică și lucrarea familiei slujește ca sare și lumină într-o lume caracterizată de familii confuze, dezorientate și în dezintegrare. Familia spune că adevărul funcționează, adevărul face diferența. Prin a oferi unelte, resurse, grupuri de sprijin și programe, spune, de asemenea, că ne pasă de comunitatea noastră. Oamenii încep din nou să realizeze că soluțiile lumii nu au funcționat și încă o dată privesc spre biserică. Charles Sell scrie: „Când oamenii își distrug în așa fel viața, și când răspunsurile societății par a nu funcționa, părți din acea societate încep să întrebe lucruri despre Dumnezeu.”

Biserica are o oportunitate unică de a avea impact asupra întregii familii pe măsură ce traversează prin diferitele stagii ale vieții. Oamenii se întorc la biserică în timpul evenimentelor speciale din viață ca și: binecuvântarea de copii, botezuri, căsătorii și moarte. Slujitorii efectuează aproximativ 75% din căsătorii în Statele Unite, și peste 60% din americani preferă să primească ajutor în privința problemelor personale. Problema cea mai frecvent prezentată este dificultatea maritală.

DE UNDE ÎNCEP?

Având în vedere faptul că Dumnezeu a decis să fim creați după chipul și asemănarea Lui, și ne-a făcut să fim în relație cu alții; având în vedere importanța familiei în creșterea și dezvoltarea personală, precum și oportunitatea semnificativă pe care slujirea familiei o aduce în a comunica ajutor și speranță unei lumi rănite, de unde poți începe? Iată câțiva pași simpli care te vor îndruma spre direcția corectă:

O bază în rugăciune:

Când dezvolti misiunea unei familii, este ușor să începi întrebând: „Ce merge pentru alții?” La un moment dat, aceasta va fi o întrebare bună de pus, dar este greșit să începi cu ea. Începe prin a forma echipe de rugăciune. Spune-le să înceapă să se roage, având o bază zilnică în vederea a ceea ce

Dumnezeu vrea să vadă că există în biserică.

O bază biblică solidă:

Sfânta Scriptură are o bază puternică în ceea ce privește slujirea în conducerea unei persoane - nevoile spirituale, fizice, emoționale și intelectuale. Pentru a asigura durata efectivă a slujirii unei familii, ea trebuie să se bazeze pe multă rugăciune, să caute și să se bazeze pe Scriptură; să fie susținută de către o bază solidă biblică și teologică, și viziunea trebuie să fie foarte clar articulată, proprie, și susținută de ceva personal și creștinesc.

În timp ce instituțiile de la științele sociale, incluzând psihologia, sociologia și educația pot fi de folos, este important ca slujirea familiilor creștine să fie „scufundată” în adevărata învățătură a Sfintei Scripturi. Lista de forță, la sfârșitul acestui articol, conține mai multe cărți care exprimă ajutor în ceea ce privește acest lucru.

Examinarea resurselor existente:

De când timpul și forțele devin prețioase, este bine să înțelegem ce a fost făcut deja cu privire la acest domeniu. Care sunt câteva modele de slujire a familiilor? Care sunt întrebările pe care trebuie să le punem? Ce a mers bine în adunările asemănătoare cu cele ale noastre? Întrebă care este filozofia actuală a slujirii în biserică și care se referă la îngrijirea adunării, creșterea bisericii și extinderea comunității; și în ce măsură se formează căsniciile și familiile puternice ca fiind o prioritate?

Efectuează o evaluare a nevoilor:

„Dezvoltă o înțelegere adecvată a compoziției, nevoilor și intereselor bisericii și a comunității. Aceasta include a arunca o privire la demograficele comunității, demograficele bisericii, rata creșterii populației, compoziția etnică, repartizarea pe vârste, venitul mediu și șomajul.

O altă întrebare importantă este: Care este activitatea bisericii în această privință, care aduce un răspuns pozitiv - ce resurse există în biserică și/sau în comunitate? Sunt clase programate regulat, sau programe care aprovizionează

oamenii cu principii bazate biblic în legătură cu: relații, pregătire premaritală, parentaj, recuperarea după divorț, singurătatea din punct de vedere relațional, îmbunătățirea căsniciei, lupta cu supărarea sau cu viciile.

O biserică poate, de asemenea, efectua un chestionar asupra nevoilor acestei adunări. O copie gratuită a documentelor folosite pentru evaluarea nevoilor vieții de slujire a familiei (Centrul de Studiu Marital și Familial) poate fi obținută prin trimiterea unui plic de dimensiuni normale, autoadresat, timbrat, către: CMFS, John Brown University, 2000 W. University Siloan Springs, AR 72761.

Evaluează puterile, oportunitățile și provocările:

Pe baza evaluării nevoilor, vei înțelege mai clar comunitatea în care te-a chemat Dumnezeu să lucrezi, compoziția bisericii din care faci parte, resursele existente în biserică ta și în comunitate, de asemenea, diferitele mentalități și nevoi pe măsura vârstelor diferite în biserică ta. Fă o listă a forțelor și resurselor existente, oportunităților pentru slujire în biserică ta și în comunitatea ta, și câteva provocări cu care te vei înfrunta pentru a-i da voie lui Dumnezeu să lucreze prin tine ca să ridice slujirea familiei tale la următorul nivel.

Dezvoltă un plan pe o durată de 3 ani :

Acesta este cel mai important și, în unele cazuri, cel mai greu pas. În acest pas, clădește pe ceea ce deja faci și care ți-a fost de ajutor și adaugă la acesta pe măsura conducerii bisericii și resurselor. O slujire de familie cu însemnătate, în cele din urmă, va include copii, tineri, oameni singuri, divorțați, văduvi și tineri căsătoriți, va trebui să determini unul sau două grupuri țintă; scopuri pentru primul an; și scopuri adiționale pentru anii doi și trei.

Privește la oportunități ca să întărești relații existente de căsnicie și familie; îngrijește cuplurile și familiile rănite; sau oferă grupuri sprijinitoare celor cu vicii, persoanelor complexate din cauza înfățișării, recuperarea divorțului, bolnavi de Alzheimer și supărare. Dezvoltă o educație și un program

de îmbogățire puternice; predă principiile relațiilor din perspectiva Bibliei de-a lungul vieții; oferă pregătire premaritală obligatoriu incluzând folosirea unor cupluri mentore, oferă îngrijire celor căsătoriți, clase pentru tinerii părinți, sau clase pentru cupluri care nu pot avea copii.

Incorporează antrenament în formare și creștere spirituală pe durata tuturor acestor programe. În slujirea mea de peste 30 de ani, trebuie încă să văd un cuplu cu probleme maritale severe care a avut o puternică și consistentă viață devoțională bazată pe rugăciune ca și cuplu și familie. Totuși, am întâlnit multe cupluri care, în timp ce se confruntau cu probleme majore maritale, erau implicați în conducerea bisericii lor locale, dar nu își făceau timp regulat să cultive disciplinele spirituale cu partenerul. A fi implicat și a face lucruri pentru Dumnezeu nu poate înlocui ceea ce este câștigat când petreci timp cu Dumnezeu. O altă parte a planului de trei ani este să cultivi, să cultivi și să cultivi oameni capabili de a conduce. Aceasta începe cu tine. Ceea ce ești tu în propria relație cu Hristos este cel mai important component al slujirii de familie. Cei ce ajută familiile, trebuie întâi să se ajute pe ei înșiși, apoi ei pot fi un model a ceea ce predau, explicând diferența, care e Isus Hristos, într-o căsnicie și familie. Realitatea este că liderii sănătoși, cuplurile sănătoase și familiile sănătoase se atrag unii pe ceilalți ca să se ajute să crească și să se educe pentru a deveni lideri efectivi.

Fă-o, revizuieste-o și refă-o:

Începe procesul. Fă câțiva primi pași. Nu-ți fie frică de greșeli. De fapt, dacă nu faci câteva greșeli, ești, probabil, prea atent. În plus, dacă crezi că puterea este perfecționată în slăbiciune (2 Corinteni 12:9), atunci nu vei avea o slujire puternică decât dacă ești gata să dai voie câtorva slăbiciuni să apară.

CONCLUZIE:

Împărtășește acest articol cu alții din biserică ta. Începe să te rogi în privința a ceea ce vrea Dumnezeu să facă în viața ta, în familia ta, în căsnicia ta și apoi în biserică ta. Poate ai dori să te întâlnești cu

câțiva colegi pastori și să vezi ce vrea Dumnezeu să facă în comunitatea ta.

Apoi, pe măsură ce Dumnezeu conduce, fă primul pas. La Centrul de Studiu pentru Căsnicie și Familie noi lucrăm cu o mână de biserici în fiecare an ca să-i ajutăm să-și dezvolte un plan de trei ani care se potrivește nevoilor specifice bisericilor lor. Poate sunt biserici în apropierea ta care sunt echipate să te ajute în acest sens.

Dă-mi voie să închei cu acest gând: mântuirea prin asociere este o forță puternică în orice biserică și comunitate. Readuce la viață un ingredient care a fost pierdut din Împărăție de către biserică secolului 20. Acest ingredient sunt relațiile. Oamenii sunt înfometați după relații. De aceea, slujirea de familie este atât de puternică în comunitate. Se adresează antrenării în zonele de căsnicie, parentaj și moarte, acestea sunt doar câteva. Evangheliismul apare natural dintr-o relație de încredere între membri de familie și prieteni. ◀

Gary J. Oliver, Th.M., Ph.D., este directorul executiv al Centrului de Studiu Marital și Familiar, și profesor de psihologie și teologie practică la Universitatea John Brown din Siloam Springs, Arkansas. El este, de asemenea, directorul programului pentru D.Min. în consilierea familiilor și căsniciilor la seminarul Denver. El este autorul a peste 10 cărți, inclusiv „Made perfect in weakness”: „Lucrurile extraordinare pe care le poate face Dumnezeu în urma unui eșec”, publicată de Chariot Victor, Colorado Springs, Colorado, 1995.

NOTE:

1. Joseph C. Aldrich- „Stil de viață în evanghelizare” (Portland, Oregon: Multnomah press, 1981), 20, 21.
2. Wayne E. Rickerson- „Ținând familia împreună” (Ventura, California: Regal, 1977), 8, 9.
3. David A. Seamands- „Harul vindecător” (Wheaton: Victor Books, 1988), 47.
4. C.M. Sell - „Viața de slujire a familiei”, ediția a doua (Grand Rapids: Zondervan, 1995), 30.
5. D.W. Hebbard- „Îndreptarul com-

plet pentru viața de slujire a familiei” (Nashville: Thomas Nelson, 1995), 37.

Cărți recomandate:

- Balswick, Jack O., și Judith K. Balswick- „Familia”, „O perspectivă biblică asupra căminului contemporan”, a doua ediție. Grand Rapids: Baker, 1998.
- Gangel, K.O.- „Către o teologie biblică a mariajului și a familiei”, Partea 1-4, „Jurnalul psihologiei și al teologiei”, volumul 5, numerele 1-4, 1997.
- Garland, Diana S. and Diane L. pancoast - „Slujirea bisericii cu familia”, „Un ghid practic”. Dallas: World Publishers, 1990.
- Getz, Gene A. - „Măsura familiei”, Ventura: Regal, 1976.
- Hebbard, D.W.- „Îndreptarul complet pentru viața de slujire a familiei în biserică”. Nashville: Thomas Nelson Publishers, 1995.
- Rickerson, Wayne E.- „Cum să ajuți căminul creștin”. Glendale: Regal, 1978.
- Seamands, David A.- „Harul vindecător”. Wheaton: Victor Books, 1988.
- Sell, C.M.- „Viața de slujire a familiei”, ediția a doua. Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1995.
- Wright, H. Norman- „Familia este încă o idee bună”. Ann Arbor: Vine Book, 1992.

! Vizitați
Web site: www.liferomania.ro

Întotdeauna vă place foarte mult cu copiii când veniți în vizită, m-am gândit că nu v-ar deranja să aveți grijă de ei cât timp eu mă duc la cumpărături.

JOHN BUNYAN:

CREDINCIOSUL CÂRPACI DIN BEDFORD

Cine a fost John Bunyan și ce putem învăța din viața lui?

În anul 1660, Carol al II-lea, regele Angliei, l-a întrebat pe John Owen (1616-83) de ce a rămas să asculte predica unui cârpaci needucat. Împăratul a rămas uimit văzându-l pe Owen, un predicator remarcabil, că s-ar asocia cu un cârpaci. La urma urmei era o diferență destul de mare între cei doi.

La vremea respectivă, majoritatea preoților din Anglia au absolvit teologia la Cambridge sau Oxford. Owen a intrat la Queen's College, Oxford, la vârsta de 12 ani, și-a luat diploma în anul 1632 și masterul în 1635. Pe de altă parte cârpaciul nu avea altă educație în afara celui de-al doilea ciclu. Owen a scris mult, cârpaciul și-a scris majoritatea operelor în spatele grătilor.

Cârpaciul a trăit într-o casuță modestă în satul obscur Bedford, dar Owen a fost capelanul lui Cromwell, a trecut prin palatele regilor, a fost respectat de mulți nobili și a predicat în Parlament cât și în marele catedrale din Anglia. Cârpaciul a predicat într-o biserică care se întrunea într-un hambar vechi, unde audiența maximă nu a depășit 300 de persoane.

Privindu-l în ochi pe rege, Owen a răspuns, „Maiestate, mi-ar face plăcere dacă aș putea avea abilitatea de predicare a cârpaciului, aș renunța cu mare plăcere la toată învățătura mea.”¹

Cârpaciul a fost John Bunyan (1628-88), pastor puritan și autorul operei „Întâmplările pelerinului în călătoria sa.”

Când Owen l-a auzit prima dată, Bunyan era deja un om în vârstă. „Experiențele de suflet prin care a trecut el (Bunyan)” notează un biograf „au făcut mai mult ca să-l echipeze pentru ceea ce Dumnezeu l-a chemat decât orice pregătire academică pe care ar fi putut-o face.”²

„Am predicat ceea ce am simțit la început,”³ a menționat Bunyan mai târziu. Sursa influenței lui Bunyan asupra lui Owen și asupra celorlalți a fost pasiunea lui din spatele amvonului ce izvora din experiența personală întărită de puterea Bibliei și frecvența lui persecuție. A fost saturat în ceea ce privește studiul biblic. După cum a menționat Charles Spurgeon

mai târziu, „înțepă-l oriunde; sângele lui este biblicizat, chiar esența Bibliei curge din el.”⁴

Owen nu s-ar fi mirat să afle că cea mai influentă operă a lui Bunyan, „Întâmplările Pelerinului”, urma să fie cartea tradusă în cele mai multe limbi, după Biblie. Cum a devenit opera unui cârpaci cea mai citită din întreaga literatură engleză a secolului al 17-lea. Cine a fost John Bunyan și ce putem învăța din viața lui?

VÂRSTA FRAGEDĂ

Prea puține lucruri se știu despre tinerețea lui John Bunyan. El s-a născut în anul 1628 în Elstow, un sătuc la 50 de mile N-E de Londra. Data exactă a nașterii lui este necunoscută. La vârsta de 16 ani s-a înrolat în armata lui O. Cromwell și s-a luptat cu puritanii împotriva regelui Charles I. La 20 de ani a părăsit armata și s-a căsătorit. Prima sa soție (al cărei nume este necunoscut) i-a adus pe lume 4 copii. Primul copil, o fetiță, s-a născut fără vedere.

La vârsta de 20 de ani, după o lungă perioadă de agonie, s-a convertit la fel ca și creștinul din opera lui. La 25 de ani a început să predice, la 30 de ani a lucrat ca predicator al satului cu o jumătate de normă. Ziua muncea din greu cu metalul și nicovala, iar seara predica Evanghelia.

PERSECUȚIA

Deseori luăm toleranța religioasă ca atare. Însă toleranța multiplelor denominații într-un stat era ideea unui roman în anii 1650. Intoleranța era norma timp de 1000 de ani. Majoritatea creștinilor englezi erau bapțiști anglicani. Dar după noua politică a lui Cromwell legată de toleranță, bapțiștii începeau să înflorească și mulți englezi erau ofensați.⁵

Bunyan făcea parte dintr-o bisericuță de aproximativ 60 de oameni. Ei se numeau independenți deoarece Biserica Anglicană, singura biserică santificată de guvernul englez - nu i-a controlat.

Cromwell a murit în anul 1660, venind astfel la putere Regele Carol al II-lea. A fost hotărât să desființeze toleranța religioasă radicală a lui Cromwell și să lichideze toate denominațiile, exceptând biserica santificată de stat. La aceasta a contribuit și Parlamentul, scoțând o serie de legi desemnate să-i persecute pe cei independenți. Bunyan a avut mult de suferit.

În această situație Bunyan a cerut ajutorul lui Isus Cristos în predica sa. Știa însă că avea să-l coste. Lucrurile s-au complicat și mai mult, soția lui decedând și lăsând în urmă 4 copii. Bunyan, știa că avea să fie înțemnițat în curând, a rugat-o pe Elisabeth, o femeie din biserica lui, să se căsătorească cu el, copiii urmând să fie astfel în siguranță cât timp era el închis. Credincioasă Domnului și semenilor, ea a acceptat să se căsătorească cu John și să servească Biserica în felul acesta. Mai târziu, Elisabeth și John se îndrăgostesc foarte mult unul de celălalt.

Când Bunyan a refuzat să se supună noului mandat dat de Parlament, care-i interzicea să predice ca independent, guvernul englez l-a înțemnițat. Timp de 12 ani (cei mai frumoși ani ai săi 32-44) a stat în închisoare fără măcar să fi avut parte de un proces normal.

În timpul acestor ani, persecutorii guvernului au distrus tot ce a mai lăsat Bunyan în urmă din turma lui, i-au amendat pe oamenii care deja erau săraci după standardele secolului al XVII-lea. Oficialii guvernului dădeau buzna adesea în casele oamenilor, luând tot ce aveau - mobilă, haine, ustensile de bucătărie - lăsându-i pe acești bieți credincioși fără nimic.⁶

Experiența unei văduve sărace pe nume Mary Tilney a caracterizat felul în care au fost tratați oamenii din biserica lui Bunyan: „au dus toate bunurile din casa ei, truda lor au considerat-o valoroasă în mese, dulapuri, scaune, fiare, paturi pufoase, cuierele din camere și așternuturile din paturile ei...încât în seara aceea, femeia a fost nevoită să împrumute așternuturi de la vecinii ei...și totuși doamna Tilney suferea mai mult, la plânsul și suspinul vecinilor ei...decât la pierderea propriilor bunuri, pe care le-a privit cu mult optimism.”⁷

Acesta a fost spiritul și atitudinea sfinților săraci și opresați.

VIAȚA DIN ÎNCHISOARE

Între timp, Bunyan zăcea în închisoare. Închisorile secolului al XVII-lea nu erau deloc plăcute. Spre deosebire de zilele noastre nu aveau televizor color și nici bucătărie. Mâncarea era sărăcăcioasă. Dormea pe o saltea plină de purici, într-o cămăruță mică, plină cu alți prizonieri. Iarna nu avea căldură. Trăia în condiții mizere, printre păduchi și purici, fără pic de intimitate. Mulți prizonieri au murit în urma

acestor condiții precare de viață.

În ciuda acestor greutăți, soarta soției lui Elisabeth și a celor 4 copii ai lui era principala lui preocupare. Nu-i putea ajuta cu nimic, lăsându-și astfel familia la mila consătenilor, care erau la rândul lor săraci din cauza persecutorilor. Copiii lui au crescut în sărăcie și fără tată.

„Despărțirea de soția și copiii mei a fost adesea ca și când mi-aș fi tras carnea de pe oase”, a scris el mai târziu. „Și aceasta... pentru că trebuia adesea să

SURSA INFLUENȚEI LUI BUNYAN ASUPRA LUI OWEN ȘI ASUPRA CELOR- LALȚI A FOST PASIUNEA DIN SPATELE AMVONULUI CE IZVORA DIN EXPERIENȚA LUI PERSONALĂ A PUTERII BIBLIEI ȘI FRECVENȚA PERSECUȚIE.

îmi amintesc de multele greutăți, de mizerie și de nevoile pe care avea să le întâlnească familia, de care ar fi trebuit să-i feresc, în special pe bietul copil orb, care era mai aproape de inima mea decât orice altceva; O, gândindu-mă la greutățile pe care urma să le întâmpine copilul meu orb, mi se sfâșia inima în bucăți... totuși gândindu-mă la mine trebuia să-i întorc pe toți către Dumnezeu, chiar dacă a trebuit să-l las. În situația în care mă găseam mă vedea ca pe unul care-și lasă nevasta și copiii fără adăpost. Totuși m-am tot gândit, trebuie să o fac, trebuie să o fac.”⁸

De-a lungul anilor petrecuți în închisoare, și-a dedicat timpul studiului Bibliei, neștiind cum și când avea să-l folosească Dumnezeu, sau când va fi eliberat.

În cele din urmă a fost eliberat din închisoare și pentru următorii 3 ani s-a dedicat predicării. Atins de atâta suferință, predica lui Bunyan a fost mai puternică, mai autoritară.

A mai fost din nou închis

timp de 6 luni. În timpul acestei detenții a avut visul care l-a inspirat să scrie cartea „Întâmplările pelerinului în călătoria sa“. A terminat manuscrisul acestei cărți în închisoare.

De la vârsta trecută de 40 de ani până la moartea sa, la vârsta de 60 de ani, a fost pastorul unei mici adunări din Bedford. A fost invitat de asemenea să predice și la amvoanele din satele învecinate. Reputația precedentă l-a ajutat, astfel mari biserici din Londra l-au invitat să predice.

ÎN TIMPUL DETENȚIEI ȘI-A DEDICAT ORĂ DUPĂ ORĂ STUDIULUI BIBLIC, NEȘTIIND CUM ȘI CÂND AVEA SĂ-L FOLOSEASCĂ DUMNEZEU, SAU CÂND VA FI ELIBERAT.

Atunci a fost pentru prima oară când John Owen l-a auzit predicând pe Bunyan și a început să-i urmărească evoluția de câte ori era în Londra.

LECȚII DE LA BUNYAN

Mai întâi, „Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har“ (Iacov 4:6). Dumnezeu l-a ridicat pe Bunyan sus, pentru că el a ajuns jos. Privind înapoi la timpul

petrecut în închisoare, a menționat: „Am fost făcut să văd că dacă aș suferi drept ar trebui mai întâi să le numesc lucruri moarte pe toate acele lucruri ale acestei vieți, chiar să mă socotesc pe mine aici, pe soția mea, copiii mei, sănătatea mea, bucuriile mele și toate să le socotesc moarte față de mine și eu mort față de ele. Și în al doilea rând să mă bazez pe Dumnezeu care este invizibil. Călea cea mai bună pentru a trece prin suferință este să mă încred în Dumnezeu prin Isus Cristos, atingând lumea care va să vină; și atingând lumea asta ținând cont de înmormântarea casei mele și pregătirea așternutului în întuneric.“⁹

În al doilea rând, Bunyan a persistat în chemarea lui. El nu a știut ce recoltă avea să se nască în urma scrierilor sale, după moartea sa. În timpul detenției și-a dedicat oră după oră studiului biblic, neștiind cum și când avea să-l folosească Dumnezeu, sau când va fi eliberat. S-a hotărât să-i fie credincios în totalitate lui Dumnezeu.

Bunyan nu și-a măsurat succesul prin numărul mare de creștini sau prin facilitățile de care beneficia. El a apreciat succesul său prin credință. La ce ne-a chemat Domnul? Ne dedicăm noi viața pentru acest lucru? Suntem noi oare descurajați de rezultatele slabe? Prinde curaj. Bunyan și-a măsurat succesul prin credincioșie, încrezându-se în Dumnezeu pentru rezultatele pe care El urma să le producă.

Dintr-o perspectivă pământească, Bunyan a văzut câteva rezultate în timpul vieții sale. El însă se bucură acum deplin de

răplătirea lui în eternitate. Dacă noi perseverăm în chemarea noastră vom avea aceeași recompensă. Întrece-l pe John Bunyan. El a fost un om credincios.

Povestea lui este istorie. ◀

WILLIAM P. FARLEY este pastor al bisericii „Harul Părtășiei Creștine“, Washington. El este autorul cărții, „Pentru Gloria Lui“, Pinnacle, and Outrageous Mercy, Baker.

NOTE:

1. Andrew Thomson, John Owen, *Prințul Puritanilor* (Fern, Ross-shire, Great Britain: Christian Focus Publication, 1996), 54.
2. Frank Mott Harrison, *John Bunyan* (Edinburgh: The Banner of Truth, 1964), 71.
3. Ibid., 73.
4. Charles H. Spurgeon, *Imagini din Întâmplările Pelerinului* (Rio, Wis.: Ages Software, 1998-2001), 4.
5. Pentru mai multe informații despre acest subiect a se citi coloana despre Oliver Cromwell din *Îmbogățirea*, ediția de primăvară 2004.
6. John Brown, *John Bunyan* (North Haven, Conn.: Archon Books, 1885; reprint, 1969), capitolul 9.
7. Ibid., 207.
8. Ibid., 178.
9. Ibid., 178.

Prima dată a° vrea să spun câteva cuvinte despre micromanagementul bordului bisericii.

ÎMI VOI ZIDI BISERICA

DE STANLEY M. HORTON

Atunci când Isus a spus: „Îmi voi zidi biserica“, El nu S-a referit la clădiri construite din lemn, metal, cărămizi sau pietre, ci se referea la un trup alcătuit din oameni care să Îi aparțină. Cuvântul *biserică* din Noul Testament (grecescul *ekklesia*) se referă întotdeauna la oameni și niciodată la o clădire, denominațiune sau organizație.

Ekklesia derivă din *ek*, „afară din“, și *kaleo*, „chemare“. Pentru grecii antici a însemnat de fapt adunarea unor cetățeni dintr-un oraș care se întâlnesc pentru a discuta și a vota chestiuni politice sau legate de comunitate. Pentru evreii care vorbeau grecește în Alexandria, înainte de vremea în care a trăit Cristos, *ekklesia* era traducerea evreiască a cuvântului *qahal*, „adunare, convocare, congregație“, adică a poporului Israel

Duhul“, v.18: „voi nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din Casa lui Dumnezeu.“

Efesenii 2:20-22 spune mai departe „fiind zidiți pe temelia apostolilor și prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Cristos. În El toată clădirea, bine încheată, crește ca să fie un Templu sfânt în Domnul. Și prin El și voi sunteți zidiți împreună ca să fiți un locaș al lui Dumnezeu, prin Duhul.“ Vedem aici cum acest cuvânt descrie o clădire formată din oameni nu una materială.

Se vorbește mult în Noul Testament despre zidirea templului și a chivotului, cât și despre palate și case. Deși cuvântul „a clădi“ este adesea folosit cu referință la oameni (Rut 4:11, Psalmul

Evanghelia este cea care ne zidește (pe cei sfințiți, pe credincioșii care sunt dedicați slujbei lui Cristos).

Lucrările apostolice, profetice, evanghelistice, pastorale îi desăvârșesc pe sfinți „în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Cristos“ (Efesenii 4:11, 12). Toți copiii lui Dumnezeu trebuie să ia parte la zidirea bisericii, aici referindu-se la trupul lui Cristos.

Folosirea darurilor spirituale ajută la zidirea bisericii, dar noi trebuie să și excelăm în aceste daruri (1 Corinteni 14:12, 26).

Predicarea Cuvântului zidește și ea, dar cei care predică trebuie să ia seama cum anume zidesc. Zidirea trebuie să se facă pe Cristos, care este temelia (1 Corinteni 3:10, 11).

Ca și *ekklesia*, noi suntem „zidiți pe temelia apostolilor și prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Cristos“ (Efesenii 2:20). Trebuie acordată o atenție deosebită cuvintelor scriitorilor Noului Testament, iar locul de frunte în viețile și lucrarea pe care o facem trebuie să i-L dăm lui Isus. Noi suntem „zidiți“ în El (Colosenii 2:7).

Trebuie de asemenea să luăm în considerare scopul zidirii, așa cum scria Petru: „Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă, și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu prin Isus Cristos“ (1 Petru 2:5) (compară Romani 12:1-8). Biblia folosește o varietate mare de metafore pentru a ilustra aceste aspecte. Pavel le spune credincioșilor dintre neamuri că „în El (Cristos) și voi sunteți zidiți împreună, ca să fiți un locaș al lui Dumnezeu, prin Duhul“ (Efesenii 2:22). Aici se

Cuvântul *biserică* din Noul Testament (grecescul *ekklesia*) se referă întotdeauna la oameni și niciodată la o clădire, denominațiune sau organizație.

(1 Împărați 8:14, Psalmul 22:22). În timpurile Noului Testament, cuvântul *ekklesia* era folosit pentru orice adunare de cetățeni, chiar una zgomotoasă care intra în arena din Efes (Fapte 19:32, 41, unde versiunea King James îl traduce prin adunare). Pentru cei credincioși acest cuvânt a însemnat dintotdeauna o adunare de cetățeni ai Împărăției lui Dumnezeu. Așa cum se spune în Efesenii 2:19, „Așadar, (prin Cristos atât iudeii cât și neamurile) aveți intrare la Tatăl prin

28:5, Ieremia 1:10, 25:6, 31:4, 42:10).

Pavel menționează adesea în scrierile sale edificarea sau zidirea bisericii. Sunt câteva elemente care contribuie la această slujbă de zidire:

Atunci când Pavel își ia rămas bun de la bătrânii din Efes spune: „Și acum, fraților, vă încredințez în mâna lui Dumnezeu și a Cuvântului harului Său care vă poate zidi sufletește, și vă poate da moștenirea împreună cu toți cei sfințiți“ (Fapte 20:32).

vorbește de Biserica Universală care îi include pe toți credincioșii din lumea întreagă și din toate generațiile.

Pentru a zidi trebuie să ne zidim pe „credința prea sfântă” și să ne „rugăm prin Duhul Sfânt” (Iuda 20). Apoi trebuie „să ne îndemnăm și să ne zidim unii pe alții” (1 Tesaloniceni 5:11). Aceasta implică și „să placă aproapelui, în ce este bine, în vederea zidirii altora” (Romani 15:2). Asta înseamnă „să urmărim lucrurile care duc la pacea și zidirea noastră” (Romani 14:19).

Deși Dumnezeu se folosește de oameni, trebuie să ne amintim faptul că toată această zidire depinde de Dumnezeu. „Căci orice casă este zidită de cineva, dar Cel ce a zidit toate lucrurile este Dumnezeu” (Evrei 3:4). Dar așa cum Dumnezeu a creat prin Isus, El zidește prin El, pentru ca Isus să poată spune „Îmi voi zidi biserica” (Matei 16:18).

În contextul promisiunii lui Isus de a zidi, a vrut să le facă oamenilor de cunoscut cine este El și ce anume va folosi pentru a zidi biserica. El a întreat: „... «Cine spun oamenii că sunt Eu, Fiul omului?» Ei au răspuns: «Unii zic că ești Ioan Botezătorul, alții: Ilie; alții: Ieremia, sau unul din proroci.» «Dar voi», le-a zis El, «Cine ziceți că sunt?» Simon Petru, drept răspuns, I-a zis: «Tu ești Cristosul, Fiul Dumnezeului Celui viu!» Isus a luat din nou cuvântul, și i-a zis: «Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sângele ți-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri. Și Eu îți spun: tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui» (Matei 16:13-18).

Referința pe care o face cu privire la Petru (grecesul Petros, „o pietricică sau bucată mică dintr-o stâncă” și „pe această stâncă”(grecesul Petra, „un vârf de stâncă”, „o stâncă puternică”) este un joc de cuvinte (deși Isus trebuie să fi folosit cuvinte diferite pentru a face această distincție din moment ce El vorbea aramaica). Isus Își zidește Biserica pe puternica mărturie a lui Petru.

Isus este temelia (1 Corinteni 3:11), piatra din capul unghiului (Efeseni 2:20, 1 Petru 2:6, 7). Petru se include pe sine ca „o piatră vie”, zidit într-o casă spirituală (1 Petru 2:5), oricine mărturisește același lucru devine o piatră (compară Romani 10:9, 10).

pace acum când lumea e plină de porțile iadului, căci El a biruit lumea (Ioan 16:33) și o va birui (Apocalipsa 17:14). Prin credința în El suntem născuți din nou, născuți de sus, născuți din Dumnezeu, și „oricine este născut din Dumnezeu, biruiește lumea;

Pentru cei credincioși cuvântul bisericii a însemnat dintotdeauna o adunare de cetățeni ai Împărăției lui Dumnezeu.

Biserica pe care o zidește Cristos nu va fi învinsă sau distrusă nicidecum. Este o încurajare deosebită pentru noi în aceste timpuri în care mass-media și multe forțe malefice și religii false se împotrivesc Bisericii. Porțile locuinței morților menționate în Vechiul Testament se referă la orice conduce spre moarte (Psalmul 9:13, 107:18, Isaia 38:10). Porțile iadului se referă la Satan, îngerii lui, și toate învățăturile false și învățătorii falși care îi conduc pe oameni spre iad și pierzare veșnică. Isus ne oferă

și ceea ce câștigă biruința asupra lumii, este credința noastră” (1 Ioan 5:4). Noi suntem parte a victorioasei zidiri a bisericii lui Isus Cristos, biruind răul prin bine (Romani 12:21), învingându-l pe Satan; suntem de asemenea „întrădăcinați și zidiți în El, întăriți prin credință, după învățăturile care v-au fost date și sporind în ea cu mulțumiri către Dumnezeu” (Coloseni 2:7). ◀

Stanley M. Horton, Th. D., coordonatorul proiectului Pentecostal Textbook Project, Springfield, Missouri.

Pastorul n-a putut să înțeleagă nici un cuvânt...:

Rezolvarea conflictelor din biserică în mod creativ

PARTEA IV: Decizia (Fapte 6:1-7)

În acest articol final vom lua în considerare „linia finală” în rezolvarea conflictelor - **decizia** satisfăcătoare.

DE RICHARD D.
DOBBINS

Frecvent, un compromis se poate rezolva. Acesta este un mijloc de abordare a conflictelor, și oferă o situație de câștig, unde fiecare se simte destul de bine în ceea ce privește rezultatul final. Dar nu lucrați excesiv în compromis; nu este întotdeauna realist sau chiar posibil. Aduceți-vă aminte de Solomon. A fost doar un bebeluș. Când a crezut de cuviință să ofere fiecărei mame o jumătate de copil, adevărata mamă și-a dat seama foarte repede că problema respectivă nu putea fi soluționată printr-un compromis.

Este adesea necesar să ceri oamenilor să aleagă o parte, și apoi câștigătorilor să o facă să funcționeze. Cum ar trebui să răspunzi? „Ok, oameni buni, acesta este modul în care grupul simte că noi ar trebui să avem de-a face cu această situație - împreună.” Acest rezultat este chiar mai dificil; sunt admiși „câștigători” și „pierzători”. Va trebui să-i încurajezi pe cei a căror decizii nu au fost alese. Spune-le cât de valoroși sunt ei la implementarea acestei decizii de grup. Reasigură-i că și ideile lor sunt valoroase acum dar și în viitor, pentru că mereu și mereu vor exista provocări care au nevoie de minți luminate; abia aștepti contribuția lor la discuțiile viitoare pe marginea acestei probleme sau a alteia.

Probabil cea mai creativă soluție este încercarea de a găsi o integrare a cât mai multor puncte de vedere diferite posibile. O astfel de integrare creativă va conferi calea optimă pentru rezolvarea conflictului: plănuirea unei noi abordări pe care încă nici unul din cei prezenți la întâlnire nu au văzut-o, dar care întreg grupul este ajutat să o vadă prin modul în care ei privesc împreună la acea situație.

Acesta reprezenta modelul apostolilor pentru rezolvarea primelor crize ale bisericii Noului Testament: grija pentru văduve și orfani. Nici unul dintre apostoli: Petru, Iacov, Ioan - nu au luat în considerare posibilitatea existenței diaconilor. Tot ce au știut ei era faptul că văduvele murmurau și se plâneau.

Ei au lăsat ca aceste văduve să murmure până ce plângerile lor au fost desensibilizate. Apoi ei s-au oprit asupra conflictului și au deliberat diferite căi de rezolvare. Și din acest conflict major al bisericii a reieșit întreaga idee de lucrare laică. Aceasta a fost o idee pe care nu a avut-o nimeni atunci când văduvele au început prima oară să se plângă. Dacă nu ar fi existat un conflict, dimensiunea creativă a lucrării laice nu ar fi fost probabil niciodată adăugată bisericii. De aceea în urma primului conflict a apărut postul și slujirea de „diacon”.

Brock Chisholm, fost director al Organizației Mondiale de Sănătate, a declarat, „Până acum în istoria lumii nu au existat oameni destui de

maturi în locurile potrivite.” Maturitatea nu își arată nici un fel de strălucire în afară strălucirii ei în mijlocul unui conflict. Persoana matură vede că Dumnezeu se specializează în rezolvarea murdărilor. În loc de focalizarea asupra conflictului, persoana matură vede binele și lucrurile creatoare pe care Dumnezeu le poate scoate din această situație. Dumnezeu este Stăpânul păcii... în mijlocul haosului. Criza ta nu este prima pe care Dumnezeu a trebuit să o rezolve.

Poate vrei să încerci să iei o decizie prematură - în mijlocul situației în care nu se poate face nimic pentru moment. În cele ce urmează poți vedea cum să recunoști o astfel de situație și o cale sănătoasă pentru a o „liniști” temporar. Este aplicația directivei spirituale pentru a veni la Dumnezeu: „aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre.”

Mai întâi determină ce se poate face cu privire la acea situație. Uneori pur și simplu nu se poate face nimic. Ca un grup, aduceți-vă problema Domnului în rugăciune. Apoi...

Dacă decizia pare posibilă, hotărăște dacă poate face ceva grupul acesta sau ai nevoie de ajutor din afară. Adu-ți aminte că Dumnezeu nu te va socoti vinovat pentru lucrurile care îți scapă de sub control. Deci, decide dacă aceasta este ceva ce vei fi în stare să faci. Apoi...

Poate fi făcut ceva în privința problemei chiar acum? De cine? Dacă grupul tău poate să rezolve sarcina, desemnează un membru sau mai mulți membri pentru a se ocupa de problemă, dându-ți raport cu privire la ea. Dacă cineva din afara grupului tău sau a comitetului este mai potrivit pentru rezolvarea situației, decide care dintre voi va putea mai bine aborda persoana (persoanele) ca să aducă o schimbare. Alege o zi pentru îndeplinirea acestui contact. Sau...

Determină când se poate face ceva, dacă nu acum, și ia la cunoștință de acest lucru în calendarul tău pentru a-ți aduce aminte de timpul potrivit pentru a acționa. Apoi, ca și grup, „aruncă” această problemă înaintea Domnului. Aceștia sunt pașii pentru „aruncarea îngrijorărilor” asupra Domnului - un proces de care vei avea nevoie fără nici o îndoială pentru a trece din nou peste dificultate.

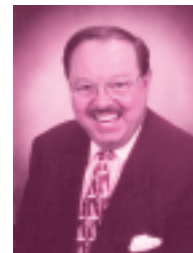
În timp ce te lupți cu unele din cele mai dificile treburi ale bisericii instituționale, adu-ți aminte că această planetă minunată a început să existe ca un rezultat al unei catastrofe de mai devreme. Când Dumnezeu S-a uitat la ceea ce Satan a făcut din pământ, pe când „pământul era încă pustiu și gol, peste fața adâncului de ape era întuneric” (Gen. 1:2), El se mișca cu Duhul Lui pentru a-l restaura și a crea ceva frumos. În același

fel, când inamicul stârnește conflict în Biserica Lui, Duhul lui Dumnezeu îi mișcă pe cei maturi să rezolve creativ conflictul. El va face lucrul acesta ori de câte ori este nevoie pentru a-și proteja și păstra Împărăția Lui aici pe pământ.

Dă-te un pas înapoi și dezbracă-te de implicarea - ego-centristă. Cere-I lui Dumnezeu să-și implice voința Lui creativă în toate situațiile tale haotice. Cere-I Lui să te ajute cât și altora implicați în biserica ta în luarea deciziilor pentru a aduce minți deschise și atitudini mature în procesul deliberării - pentru ca într-un final voința Lui creativă să fie manifestată prin decizia la care ajungeți împreună. Recitiți istorisirea din Fapte 6:1-7 și minunați-vă de binele care a reieșit în urma primei crize din Biserica primară. Fii cât de deschis poți pentru oricare bine L-ar aduce El în urma deliberărilor voastre, și încurajează-i pe ceilalți să facă acest lucru.

Când se întâmplă lucrul acesta câștigă toată lumea - în special Împărăția lui Dumnezeu. ◀

Richard D. Dobbins, Ph.D., este psiholog, fondator și director al clinicii EMERGE Ministries, din Akron, Ohion.

Spiritul mercenar

Isus a trasat
o distincție
între pastor
și mercenar
(cel plătit).
Contrastele
sunt majore,
dar cea mai
mare diferență constă
în natura
celor două.

INTRODUCERE

„Eu sunt Păstorul cel bun. Păstorul cel bun își dă viața pentru oi. Dar cel plătit, care nu este păstor, și ale cărui oi nu sunt ale lui, când vede lupul venind lasă oile și fuge; și lupul le răpește și le împrăștie. Cel plătit fuge, pentru că este plătit, și nu-i pasă de oi. Eu sunt Păstorul cel bun. Eu îmi cunosc oile Mele, și ele Mă cunosc pe Mine“ (Ioan 10:11-14).

Probabil fiecare slujitor, la un moment dat a alunecat într-un anume fel de slujire mai degrabă de tip mercenar (plătit) decât cea de lider slujitor. Spiritul mercenar este o tendință umană care se autorevendică atunci când lucrarea devine frustrantă și extenuantă. Pentru evitarea acestei tendințe este nevoie de un efort conștient și determinare. Detectarea primele semne ale spiritului mercenar ne poate ajuta să evităm ruina sau stricarea lucrării noastre.

ISUS PUNE ÎN CONTRAST PE CEL PLĂTIT CU ADEVĂRATUL PASTOR

Isus a trasat o distincție în compararea dintre un pastor și cel plătit (mercenar). Contrastele sunt majore, însă cea mai adâncă diferență constă în natura celor doi. Cel plătit acționează și răspunde conform cu natura lui; iar adevăratul pastor, de asemenea, conform cu natura lui. Isus a spus că cel plătit fuge pentru că este un mercenar. Spre deosebire de el, adevăratul pastor rămâne și se luptă, pentru că el este un adevărat pastor.

Prin folosirea termenului de

bun, Isus a prezentat următoarea distincție între pastor și mercenar. Pastorul despre care Isus vorbește este adevărat, genuine. El nu este „un lup în haine de oi.“ Spre deosebire de pastor, mercenarul nu este un păstor adevărat; el face slujba aceasta pentru bani, sau pentru a trăi, cum spunem noi. Isus creează portretul Lui, pentru că El este adevăratul Păstor: „Eu sunt Păstorul cel bun, Îmi cunosc oile și ele mă cunosc pe Mine.“

Aceste cuvinte ale lui Isus ne ajută să înțelegem ce este mercenarul în adevărata lui lumină. Veniți să privim la învățătura Stăpânului și să observăm modurile prin care poate fi detectat spiritul mercenar.

SPIRITUL MERCENAR POATE FI DETECTAT PRIN LIMBAJUL PROPRIU

Termenul de mercenar (cel plătit) descrie punctul central pe care se focalizează serviciul. Mercenarul este acolo pentru că a fost angajat pentru o anumită sumă de bani; și dacă plata nu e corectă, el nu va mai face slujba pentru mult timp. Elementul central al conversației sunt banii, care sunt plata serviciilor prestate. El este mereu și mereu nemulțumit pentru că plata nu este niciodată suficientă. Se poate observa atunci când un slujitor trece de statutul de mercenar. Prima întrebare pe care el o pune atunci când candidează pentru postul de mercenar este, „Care este plata?“ sau „Trebuie să primesc salariul acesta înainte de a accepta slujba în biserică.“ Limbajul

folosit când se ridică diferențe între pastor și consiliul de conducere este, „de ce nu îmi cumpărați contractul?” Prioritățile mercenarului sunt deformatate, și gura vorbește din prinosul inimii. Se poate spune despre mercenar, „Vorbirea lui îl trădează.”

SPIRITUL MERCENAR POATE FI DETECTAT DUPĂ EGOISMUL LUI

O caracteristică majoră a mercenarului este lipsa de preocupare pentru alții. Preocuparea numărul unu pentru el este persoana lui, chiar dacă este cheltuiala altora. Isus a spus despre cel plătit că „nu îi pasă de oi.” Preocuparea este pentru siguranța lui proprie atunci când se apropie dușmanul. Apostolul Pavel i-a dat lui Timotei cea mai înaltă recomandare pentru un adevărat pastor, atunci când i-a scris în Filipeni despre: 1) sentimentul de simpatie „Căci n-am pe nimeni, care să-mi împărtășească simțirile ca el, și să îngrijească într-adevăr de starea voastră (2:20); 2) natura lui neegoistă - „Ce-i drept, toți umblă după foloasele lor, și nu după ale lui Isus Hristos” (2:21); 3) natura lui aleasă „Știți râvna lui încercată; cum, ca un copil cu tatăl lui, a lucrat ca un rob împreună cu mine pentru înaintarea Evangheliei” (2:22). Pentru ca biserica să supraviețuiască, trebuie să avem slujitori cu aceleași calități spirituale ca ale lui Timotei.

SPIRITUL MERCENAR POATE FI DESCOPERIT ÎN PERIOADELE DE CRIZĂ

Isus a spus că „cel plătit fuge” când e vorba de crize. Spiritul acesta al mercenarismului este un duh de lașitate. El nu are nici un fel de preocupare față de oi. Când cel plătit vede lupul venind, el părăsește oile. El este astfel preocupat mai mult de siguranța lui decât de paguba pe care lupul o poate face turmei de oi. Apostolul Pavel, modelul

unui adevărat păstor, i-a avertizat pe bătrânii bisericii din Efes să protejeze biserica la fel cum el i-a protejat pe ei față de dușmani: „Știu bine că, după plecarea mea, se vor vâri între voi lupi răpitori, care nu vor cruța turma” (Fap. 20:29). Pentru a-L sluji pe Cristos ca pastor solicită curaj și confruntarea inamicului care vine sub diferite forme. Slujirea lui Cristos trebuie să „rămână tare în credință” împotriva adversarului nostru, diavolul (1 Petru 5:8, 9). Prin Duhul lui Cristos, fiecare criză poate fi înfruntată prin curaj.

SPIRITUL MERCENAR POATE FI DETECTAT PRIN MOTIVAȚIA LUI

Spiritul mercenar are doar un singur motiv - motivul profitului. Când vede „lupul venind” pleacă în grabă, pentru că știe că lupul va distruge oile, cu toate că prin aceasta îl va jefui și de sursa de câștig. Prezbiterilor din Efes, apostolul Pavel le-a spus: „N-am râvnit nici la argintul, nici la aurul, nici la hainele cuiva” (Fap. 20:33). Apostolul Pavel a slujit având în vedere motivația cea mai înaltă: „Am slujit Domnului cu toată smerenia, cu multe lacrimi, și în mijlocul încercărilor, pe care mi le ridicau uneltirile Iudeilor” (Fap. 20:19). El ar fi putut spune: „De aceea vegheați, și aduceți-vă aminte că, timp de trei ani, zi și noapte, n-am încetat să sfătuiesc cu lacrimi pe fiecare din voi” (Fap. 20:31); și cu mâinile lui: „Singuri știți că mâinile acestea au lucrat pentru trebuințele mele și ale celor ce erau cu mine” (Fap. 20:34). Acesta este spiritul unui pastor adevărat. El va prelua supravegherea și hrănirea turmei lui Dumnezeu nu pentru un câștig mârșav, ci pentru că el este un exemplu pentru turmă (1 Petru 5:2, 3).

SPIRITUL MERCENAR POATE FI DETECTAT PRIN ABSENȚA DRAGOSTEI

Ioan 13:1 descoperă natura adevărată a lui Isus ca Bun Păstor:

„fiindcă iubea pe ai Săi...și i-a iubit până la capăt.” Dragostea face posibil ca bunul păstor să „își dea viața pentru oi.” O natură mercenară nu îl va lăsa pe cel plătit să facă un astfel de sacrificiu pentru alții. Spiritul acesta pentru bani este consumat de „lăcomia, care este o închinare la idoli” (Coloseni 3:5). Prezența dragostei în inima adevăratului pastor construiește o relație puternică între el și oaie, fapt ce nu poate fi confundat cu mercenarismul. Isus a spus: „Eu sunt Păstorul cel bun, și îmi cunosc oile, și ele mă cunosc pe Mine” (Ioan 10:14).

Când un pastor și o biserică dezvoltă o astfel de relație - una pe care doar dragostea o poate construi - se creează o legătură puternică pe care inamicul nu o poate distruge. Să vezi o biserică și un pastor atât de dedicați unul pentru celălalt încât amândoi ar fi gata să-și dea viața, unul pentru celălalt, conferă o așa mare protecție încât nici un lup nu ar putea vreodată „să junghie oaia,” și nici un hoț nu ar avea ocazia „să fure, săucidă și să distrugă” (Ioan 10:10).

Atunci când descoperim prima oară un astfel de duh de mercenar în noi, imediat trebuie să ne rugăm pentru iertare și să ne analizăm gândirea cu privire la motivațiile și responsabilitățile față de cei pe care îi slujim. Iar dacă observăm că un astfel de spirit s-ar dezvolta într-un frate de-al nostru i-am face un mare serviciu dacă i-am atrage atenția, rugându-ne cu el, și oferindu-i ajutor.

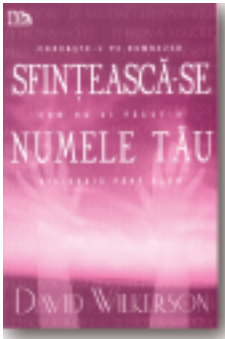
Veniți ca împreună să protejăm biserica de liderii mercenari și de sfinții fără dragoste, pentru ca atunci când pastorul conducător se va întoarce să zică un „bine făcut” pentru păstorii noștri și bisericile noastre. ◀

James K. Bridges este trezorerierul general al Assemblies of God din Springfield, Missouri.

NOUTĂȚI EDITORIALE la Editura LIFE PUBLISHERS România

DAVID WILKERSON

Sfințească-se Numele Tău

Scopul cu care am scris această carte a fost să ajung să cunosc cu inima Numele lui Dumnezeu. Am dorit o revelație a Numelor Sale la un nivel personal - să-mi însușesc pe deplin înțelesul lor, nu doar de dragul unei cunoașteri teologice, dar mai ales în folosul umblării mele zilnice împreună cu El. Fiecare Nume al lui Dumnezeu descoperă o trăsătură definitorie a naturii și caracterului Domnului nostru în relația Sa cu poporul Său. Cu alte cuvinte, această carte este pentru fiecare credincios aflat în suferință și care are nevoie de siguranță și nădejde în timpul încercărilor sale. Și, după părerea mea, din această categorie fac parte toți ucenicii devotați ai lui Isus Cristos.

— David Wilkerson

240 p., 13,5 x 20,5 cm • 17,44 lei

JONI EARECKSON TADA

Oameni obișnuți, credință extraordinară

În această carte, Joni ne face cunoștință cu eroii ei. Ea ne istorisește despre oamenii care o inspiră prin credința și curajul lor. Deși prin slujirea sa, Joni a întâlnit mulți „eroi ai credinței“, viețile pe care le prezintă aici nu sunt renumite, gen Billy Graham. În schimb este vorba despre o mamă, o soție casnică, un bărbat dintr-o casă de bătrâni, o fetiță. Unii sunt misionari sau pastori; alții sunt casieri sau funcționari bancari. Toți acești oameni au influențat viața lui Joni și viețile altora atunci când credința lor s-a ridicat la înălțimea cerută de împrejurări, descoperind că Dumnezeu însuși este răspunsul la toate întrebările.

202 p., 13,5 x 20,5 cm • 16,35 lei

JONI EARECKSON TADA

Joni

Un bestseller mondial

În 1967, în urma unei plonjări într-o apă prea puțin adâncă, Joni Eareckson s-a accidentat, rămânând paralizată de la gât în jos. În câteva clipe viața ei s-a transformat dintr-o viață plină de activitate, vigoare și independență, într-una de totală neputință și dependență. În această autobiografie de neuitat, Joni descrie fiecare pas al luptei ei de acceptare și adaptare la acest handicap, și căutarea disperată și înverșunată a unui sens al vieții.

192 p., 13,5 x 20,5 cm • 11,99 lei

Cerul - casa ta adevărată

O perspectivă uluitoare a ceea ce ne așteaptă

Fă un pas îndăruit, concentrează-ți ochii credinței și apoi intră cu Joni într-o lume despre care ai auzit încă din tinerețe, dar pe care nu ai văzut-o niciodată: cerul.

În acest volum încântător, Joni Eareckson Tada schițează un portret strălucitor al căminului adevărat al inimii noastre. Joni vorbește despre cum va arăta cerul, ce vom face noi și pe cine vom vedea. Ea arată modul în care cerul va însemna satisfacerea dorințelor inimilor noastre, ceva mult mai real decât tot ce-am experimentat de această parte a eternității.

272 p., 13,5 x 20,5 cm • 11,99 lei

Coperta cartonată și index de căutare
• 100 lei

BIBLIA DE STUDIU pentru o viață deplină

- Ediția de lux -

Este destinată să vă ajute ca să câștigați o înțelegere mai complexă a Cuvântului lui Dumnezeu, prin care puteți crește în dragoste, în curăție și credință față de Domnul Isus Hristos.

Editor gen. DONALD C. STAMPS

2110 p., 16,5 x 22,5 cm

Caracteristicile speciale și auxiliare ale *Bibliei de studiu pentru o viață deplină* sunt următoarele:

- titluri pe secțiuni
- note de studiu (se împart în cinci clase: expoziționale, teologice, devoționale, etice, practice)
- articole
- introduceri la fiecare carte a Bibliei
- 12 simboluri tematice
- tabele
- hărți
- indice de subiecte
- concordanță

Coperta din piele, aurită,
index de căutare
• 160 lei

Coperta din piele și cu fermoar
• 140 lei

Coperta cartonată
• 90 lei

RICK WARREN**Viața condusă de scopuri**
De ce sunt pe acest pământ?

Această carte te va ajuta să înțelegi de ce ai viață și planul uimitor al lui Dumnezeu pentru tine - atât pentru prezent cât și pentru veșnicie. Rick Warren te va călăuzi într-o călătorie spirituală personală de 40 de zile, care îți va transforma răspunsul tău la cea mai importantă întrebare a vieții: *De ce sunt pe acest pământ?* Cunoașterea scopurilor pentru care te-a creat Dumnezeu îți va reduce stresul, te va ajuta să-ți concentrezi energiile, îți va simplifica deciziile, va da sens vieții tale și, lucrul cel mai important, te va pregăti pentru veșnicie.

349 p., 15 X 22,5 cm • **26,16 lei****RICK WARREN****Jurnal de rugăciune pentru Viața condusă de scopuri**

Cel mai bun mod de a-ți consolida progresul în împlinirea scopurilor lui Dumnezeu pentru viața ta este să ții un jurnal spiritual. Acesta nu este un calendar al evenimentelor, ci o înregistrare a lecțiilor de viață pe care nu vrei să le uiți. Deci fă-ți timp ca să meditezi și să discuți ceea ce citești în fiecare zi și apoi scrie-ți gândurile în acest jurnal conceput ca ajutor pentru cartea *Viața condusă de scopuri* de Rick Warren.

Să se scrie lucrul acesta pentru neamul de oameni care va veni, și poporul care se va naște, să laude pe Domnul! Psalmul 102:18

15 X 22,5 cm • **10,90 lei****RICK WARREN****Biserica condusă de scopuri***Cum poate crește biserica fără compromiterea misiunii și a mesajului.*

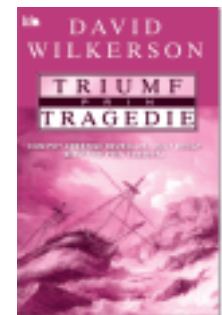
„Rick Warren a scris o carte pe care orice pastor înțelept trebuie s-o citească de trei ori. Citiți-o repede, ca să-i înțelegeți strategia. Citiți-o și meditați la ea, ca să-i înțelegeți principiile. Apoi citiți-o cu scopul de a pune în practică principiile ei strategice.“

Haddon RobinsonPROFESOR EMERIT DE OMILETICĂ,
GORDON-CONWELL SEMINARY400 p., 14 x 20,5 cm • **22,89 lei****RICK WARREN****Inspirații zilnice pentru Viața condusă de scopuri**

Inspirații zilnice pentru viața condusă de scopuri combină multe versete biblice alese de către autor, Rick Warren, cu meditații din best-sellerul său, *Viața condusă de scopuri*. Concepută pentru a fi folosită ca o carte de sine stătătoare, având un format potrivit pentru meditații zilnice sau ca o unealtă de referință comodă pentru citirea cărții *Viața condusă de scopuri*, fiecare secțiune corespunde cu una dintre cele 40 de zile ale scopurilor.

253 p., 13,5 X 20,5 cm • **13,08 lei****DAVID WILKERSON****Viziunea Apocaliptică***Profecții împlinite și în curs de împlinire*

Terorism, dezastre economice, crize energetice, foamete, corupție în afaceri, scandaluri religioase, homosexualitate militantă, creștinătate obsedată de plăceri, moralitate distorsionată - în anul 1974, când a fost publicată ediția originală a cărții, astfel de lucruri erau avertismente profetice de neconceput. În societatea secolului XXI, acestea sună ca niște titluri de vești învechite.

171 p., 13,5 x 20,5 cm • **16,35 lei****DAVID WILKERSON****Triumf prin tragedie***Cum pot creștinii deveni mai mult decât biruitori prin credință*

Când vei citi cum au triumfat acești credincioși prin Isus Cristos vei fi binecuvântat și inspirat în umblarea ta cu El. Unii și-au pierdut copiii, alții au avut cancer și au fost vindecați în mod miraculos, alții au fost abandonați ... Firul comun al mărturiei lor este prezența și harul credincios al lui Dumnezeu în viața lor.

226 p., 13,5 x 20,5 cm • **16,35 lei****GWEN WILKERSON****Rămânând în puterea Sa***„Întăriți cu toată puterea, potrivit cu tăria slavei Lui, pentru orice răbdare și îndelungă răbdare, cu bucurie.“ Coloseni 1:11*

Această carte ne pune în temă cu evenimentele mai recente care au modelat caracterul lui Gwen și au făcut din ea un model al femeii duhovnicești puternice, pline de compasiune.

220 p., 13,5 x 20,5 cm • **16,35 lei****Editura LIFE PUBLISHERS România****Str. Ady Endre, nr. 33****410002 ORADEA, România****(0259) 23 62 64; 0744/62 42 36****fax (0259) 44 71 80****E-mail: liferom@rdslink.ro,****website: www.liferomania.ro**

Incendiatorii

Evanghelia este un aprinzător de foc. Duhul Sfânt nu-ți este dat doar pentru a te ajuta să predici frumos. El trebuie să aprindă un foc în inimile oamenilor. Dacă Cristos nu te aprinde, nu poți aduce nici un foc pe pământ. „Căci despărțiți de Mine, nu puteți face nimic“, a spus Domnul (Ioan 15:5). Isus le-a spus ucenicilor să nu facă nimic până nu vor fi primit „putere de sus“ (Luca 24:49). Când acea putere a venit, Duhul Sfânt S-a revelat sub forma unor limbi de foc care s-au așezat peste fiecare din ei.

Anterior Isus îi trimisese pe ucenici doi câte doi (Luca 10:1). Aceasta îmi amintește de Samson care a legat vulpile două câte două, de cozi, le-a pus între cozi câte o torță, după care le-a dat drumul în holdele și-n grădinile de măslini ale filistenilor (Judecători 15). Și ucenicii au fost trimiși doi câte doi, purtători ai torței divine, incendiatori pentru Dumnezeu, pârjolind teritoriul diavolului cu focul Evangheliei. Fiecare din ei era un nou Ilie, aducând foc din cer.

Până nu vine focul, evanghelizarea și celelalte activități ale bisericii sunt doar rutină și experiențe care îi lasă indiferenți pe cei ce participă la ele. Predicile, prelegerile susținute de la amvon, oricât de elaborate, fără focul lui Dumnezeu nu sunt decât lucruri seci, gheață care nu ajunge să fie topită de nici o scânteie divină. Nici unul din cei cărora le sunt adresate nu merge acasă aprins. În contrast cu această situație, cei doi care Îl ascultau pe Isus în drum spre Emaus au mers acasă cu inimile aprinse. Sunt sigur că Isus nu a discutat politică cu ei, și nici nu le-a oferit sugestii sau sfaturi. Așa ceva nu le-ar fi făcut inimile să ardă. Isus a venit „să arunce un foc pe pământ“ (Luca 12:49). Misiunea lui Isus nu este ceva asemănător unei ieșiri la iarbă verde la un sfârșit de săptămână. Satan este ferm hotărât să încerce cu orice chip să o împiedice. El este un distrugător. Domnul Și-a trimis slujitorii, prevenindu-i în același timp că vor avea de întâmpinat pericole. „Nu vă temeți de cei ceucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul și trupul în gheenă“ (Matei 10:28). Ce este o simplă durere fizică în comparație cu o viață aprinsă de bucuria și însuflețirea lui Isus? Ce este pericolul pentru trup comparat cu coroana vieții sau cu minunata lucrare pe care El ne-a dat-o să o facem? „Vindecați pe bolnavi, înviați pe morți, curățați pe leproși, scoateți afară dracii. Fără plată ați primit, fără plată să dați“ (Matei 10:8).

Fragment din cartea *Evangelizarea prin Foc*,
de Reinhard Bonnke